

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тодоровић,**
- **оптужени Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељкл Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис,**
- **браниоци, адвокат Здравко Крстић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Зорко Борис, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, која ће замењивати и адвоката Милу Јанковић и адвокат Миодраг Планојевић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Косијер, уђите у судницу.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан свима у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде да чујемо, јуче шта је било?

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Јуче сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало подигните микрофон, не чује се због транскрипта.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ево овако, да кренемо од прекјуче да би дошли до јуче. Прекјуче када сам одавде излазио, мени је позлило, пошто се лечим од посттрауматског стреса и депресије од 2001. године и доле ми је ваш лекар из суда дао инекцију «прометол», ту сам мало одседео и човек ме питао, да ли имам вртоглавицу и да ли да ме пребаце у Ургентни центар, али каже, нема потребе, јер они ће Вас исто отпустити и питао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас и даље ништа не чујем, мало гласније причајте.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: И онда ме је питао да ли могу да идем, рекох, колеге ме горе чекају у једном кафићу, па ћу тамо мало сести у ладовину, каже, седите у ладовину и немојте ништа да пола сата пијете, ништа од течности, пошто сам добио «прометол» инекцију, имао сам низак притисак и мучнину и сада ћу Вам документовати.

13.05. био сам у Хитној помоћи у Руми, пошто ми је исто било лоше, јуче сам био код мог лекара опште праксе и неуропсихијатра код којег се лечим код њега, то ћу Вам доставити, лекове које сам добио, тако да је беспотребно оно јуче што се одиграло, јер ја нисам, госпођо, знао, стварно ми је жао да најавим да ћу се разболети, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то јуче ништа било беспотребно, суд је дужан да проверава сваки изостанак оптуженог, да ли је оправдан. Милиција је дошла код Вас кући, није Вас нашла, па су онда ишли у Дом здравља, па тек у 12 сати су Вас нашли у Дому здравља.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Извините, само да Вас питам, госпођо, Вама је познато колика су моја месечна примања, са 4.000,00 динара да ли је човек у стању негде да бежи, да се крије, посебно који нема потребе. Ја нисам у стању ни лекове да подигнем, а не да се кријем од некога да ме милиција тражи. Мене никада није милиција за ништа тражила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: И само замолио бих Вас да ми објасните једну процедуру, то је породица моја споменула ми, пошто мени се често дешава и тежи облици депресивних напада, не дај Боже у случају смрти, шта би они требали да предузму да ме ставе у фрижидер док овај циркус не прође да будем свеж или да обаве сахрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Косијер, данас ћете остати у 12 сати доћи ће вештак психијатар овде у суду ћете се јавити доле на пријавницу, ако будете у међувремену излазили из зграде и вештак психијатар ће са Вама да поразговара и да провери Ваше здравствено стање и да суду достави налаз и тако даље, да ли разумете?

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И убудуће, не можете Ви телефонским путем да зовете референта писарнице и да кажете, е сутра нећу доћи, а прекосутра ћу доћи. Саслушајте ме добро, у овом поступку ја не желим да било ко од вас ко је на слободи, буде у притвору. Само од вас зависи да ли ћете долазити на суђење из притвора или ћете бити и даље на слободи. Ја не мислим да сте Ви јуче хтели да избегнете, али суд је дужан да провери, због тога правите процесне проблеме. Не знам да ли Вам је било толико лоше да Ви нисте могли у пола десет овде да будете на прозивци и после тога да идете и код лекара и да.

Адв. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо, ја сам јуче примио инекцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте ту медицинску документацију коју имате.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Само у вези телефонског позива, ја нисам позвао да јавим да нећу доћи, него сам позвао да питам, да ли је потребно да Вам у току чим обавим код лекара преглед, да Вам факсом пошаљем овај примерак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, не може се преко референта писарнице одлагати долазак на суђење, ето ставите ова документа, значи у 12 сати долазите доле на пријавницу и кажете, јављате се,

потражите записничара Оливеру Савић, она ће Вас одвести у просторију суда где ћете бити прегледани од вештака психијатра који ће размотрити и овај Ваш синдром и тако даље и тако даље. Уствари, ево ова документација нека буде код Вас, да би то предали том лекару. Можете сада да идете.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 50 минута, изношењем одбране оптуженог МИЛАНА РАДОЈЧИЋА, а из суднице се удаљују сви други оптужени који до сада нису изнели одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радојчић може да уђе у судницу. Имаћемо налаз сутра вештака па ћемо видети, да ли ће сутра то бити спојено, ништа Ви не брините. Добар дан, господине Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан, желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ову оптужницу разумели?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумео сам у потпуности оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли изнети своју одбрану?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, изнећу своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала лепо. Разумео сам у потпуности оптужницу и желим рећи следеће: никада у свом животу нисам направио кривично дело, нити сам кривично гоњен, а камоли за овако тешко дело које ми се овде ставља на терет. На почетку желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може да се искључи ова клима, ми не чујемо ништа. Можете наставити, изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам да ли овај први део, да ли се чује. Разумео сам у потпуности оптужницу и изјављујем да никада у свом животу нисам направио кривично дело, нити сам кривично гоњен, а

камоли за овако тешко дело које ми се овде ставља на терет. Желим на почетку рећи следеће – искрено жалим због свих жртава на свим странама, јер жртве рата немају националности, то су ипак и само жртве. Да појасним – жалим све жртве из Ловаса и изјављујем своје искрено саучешће њиховим породицама. Против мене је вођен поступак пред Жупанијским судом у Осијеку две или три године после догађаја у Ловасу, односно 1994. године. Сећање непосредних сведока била су неупоредиво свежија тада него данас после седамнаест година. Тада на хрватској оптужници, ја Милан Радојчић сам тринаестоокривљени од укупно осамнаест окривљених Срба из Ловаса. Данас у мојој Србији налазим се на изузетно високом трећем месту, што је за мене потпуно невероватно. Таква оптужница је за мене суштински неразумљива и неодржива. И само још неколико речи до описа догађаја. Рођен сам у Ловасу, а од 1987. године са супругом и двоје деце живим и радим у Вуковару. 1991. године после трагичних мајских догађаја у Борову Селу, почиње прогон Срба у Вуковару где сам ја са породицом живео и радио и имао своју породичну кућу. Ја сам имао несрећу да у ери почетка прогона Срба у VI месецу 1991. године ми се разболи супруга, добила је обичну инфективну упалу грла, па отишли смо на преглед у вуковарску болницу где су је задржали на некаквом испитивању и после десет дана супруга је од тог испитивања изгубила вид и ослабила осам килограма. Нису установили шта се дешава и посумњао сам у искреност лекара као супруг и отац заједничке деце. Замолио сам пријем код шефа одељења где је супруга боравила, нису ми никакво објашњење дали и да Вам будем искрен, то је изразило сумњу у истинитост лечења моје супруге, поготово што је у то време на челу вуковарске болнице дошла нажалост за нас Србе Весна Босанац о којој се свашта причало. На уласку у вуковарску болницу већ су полицајци хрватски и зенге имали своје страже и није се могло улазити. Ја нисам имао друге, морао сам спасавати живот своје супруге и пребацио сам је уз помоћ пријатеља у Нови Сад у болницу, где су јој установили менингитис и не знам још нешто. Супруга је остала месец и по, два дана на лечењу. Ја сам за то време био у Вуковару, затражио годишњи одмор и после консултације са родитељима, пошто у Ловасу имамо породичну кућу, прешао сам живети у Ловас, јер смо заједнички проценили, родитељи и ја, да ће бити пуно безбедније за моју породицу. Супруга се вратила такође са лечења у Ловас, међутим, ситуација у Ловасу се рапидно почела погоршавати. Тензије су сваким даном биле све веће, међунационалне тензије. Некакве приче иду, ја се не сећам, не могу да кажем да се сећам, да су српске куће чак обележаване. На који начин, да ли неком фарбом, да ли нечим кочићима, то заиста лагао бих када бих рекао да се сећам да знам, не знам, али чуо јесам. Кулминација међунационалних тензија је дошла после догађаја са мештанима

суседног села Сотине. ЈНА је из Вуковара гранатирала то место које је од Ловаса удаљено неких десетак километара и један или два аутобуса мештана Сотина хрватске националности и неколико аутомобила дошли су у Ловас као избеглице, тражили су помоћ, односно тражили су од мештана Ловаса, својих пријатеља, познаника, другара да им помогну да прођу кроз Товарник и да иду у хрватско место Илачу и одатле у дубину хрватске територије. Ја пошто сам радио у «Електродистрибуцији» у Вуковару, познавао сам јако много људи из самог града и окружења и неколико познаника из Сотина дошло је код мене кући са молбом да им помогнем, односно да покушам да их проведем кроз Товарник где је ЈНА била. Ја такав ауторитет нисам имао, једино што сам ја учинио чисто људски, отишао сам до једног од угледних локалних Срба у Ловасу, то је господин Ђуро Продановић и изложио му проблем и рекао «ако можемо, помоћи ћемо људима». И заиста Ђуро и један Хрват, мислим да је Жељко Цирба, да смо отишли на разговоре, не на разговоре, него отишли смо до војске да их замолимо да пусте ове људе. Тамо смо доживели непријатности, међутим, уважили су нашу молбу и ми смо се вратили и тај назовимо га конвој смо провели. После тога моја породица и ја, морам рећи искрено, смо имали одређене вербално чисто последице и с обзиром да је породица вековно православна, почели су ме гледати помало као некаквог назовимо издајника. Уз то, месни лекар није имао адекватну терапију за супругу и искључиво из безбедносних разлога и због страха за живот, ја сам са породицом отишао у Шид, значи са супругом, рековалесцентом и двоје деце, Радован је тада има, син, осам година, а кћерка Бојана пет година. У Шиду смо отишли у избеглиштво код татине сестре, тј. тетке. Нажалост, у Шиду такође влада општи хаос, војна полиција скупља људе по граду. Ја сам отишао у просторије територијалне одбране Вуковар која је имала свој некакав простор или канцеларију у Шиду и ту су ме упутили у Товарник. Мислим да је датум мог упућивања када су ми рекли да идем у Товарник да се јавим био 08. октобар 1991. године, да, једино сам у некаквом складишту у Шиду добио униформу, а оружје сам, да и отишао сам у Товарник, у Товарнику сам у војној команди добио оружје – полуаутоматску пушку само задужио. Тамо сам видео неке од мојих мештана и из суседног места двојицу познаника са којима сам био у добрим односима. Причало се да идемо на Ловас. Конкретно, највише сам времена провео сам Лазом Танасићем из Опатовца и такођер из Опатовца Ганић Гојком. Моје Ловашчане које сам знао од раније, Жељка Крњајића, Милана Девчића и ове друге сам видео тамо, попричали смо и оно што сам видео, видео сам да има доста припадника ЈНА, добровољаца из Србије и мештана из Опатовца, Товарника. Из Товарника сам познавао лично Милоша – Мишу Станимировића, његовог брата.

Нешто више сада о самом догађају, односно периоду 10. до 18. октобра 1991. године. 09.-ог увече неки официр који, не сећам се, нас је постројио и дао нам је обавештење отприлике следеће садржине, да ће доћи војни камиони који ће нас пребацити до одређене раздаљине између Товарника и Ловаса, даље ћемо ићи пешке и да ћемо ујутру пешадијски напасти, односно ослободити село Ловас, са упозорењем да ће пре тога, пре нашег напада, бити топовска или тенковска паљба, односно артиљеријска припрема, пошто имају некакве податке да у Ловасу има усташких снага између 100 и 150, односно како је он рекао, једна до две чете и да будемо максимално опрезни. Дошли су ти камиони, војна возила и пребацили су нас до изласка. Остали део пута од неких шест, седам километара пешачили смо до Ловаса. Рано ујутру смо стигли на обод нашег села и ту се јединица разбила у неколико мањих група. Групу у којој сам био и ја предводио је Жељко Крњајић. Почела је та топовска паљба и артиљеријска припрема, није дуго трајала, да ли пола сата, да ли двадесет минута, четрдесет минута, не сећам се тачно и након тога почео је пешадијски напад или како смо ми рекли, да идемо својим кућама. Крећемо се улицом у којој се налази моја кућа, кућа Милана Девчића, локалног становника и Жељка Крњајића. Пуцало се свуда око нас. Пуцао сам и ја. Шта је значила та пуцњава? Пуцњава је и са педесет и са тристо метара и да Вам будем искрен, ко каже другачије – лаже, имали смо огроман страх. Плашили смо се, јер нисмо имали, највећи део нас, односно ја, неких борбених искустава. Долазимо до своје куће. Ту затичем покојног сада оца Илију прилично у лошем психичком стању и остајем уз њега док га не смирим. То је трајало, да ли пола сата, да ли је четрдесетпет минута, сели, мало попричали, отац је плакао. Да, заборавио сам рећи, у међувремену мајка је из Ловаса такође дошла у Шид да помогне Анђелки око деце, пошто смо живели, односно они су живели у једној просторији, јер Анђелка није била психофизички у стању. Значи отац је био сам у породичној кући. После тог периода када сам га успео мало смирити и чврсто му обећао да ћу се врло брзо вратити, јер знате како, уважена судијнице, свако се боји за своје дете, а моји родитељи имају, односно мајка сада, само мене. Прикључујем се својој групи коју, рекао сам ту мању групу од двадесетак бораца, предводио је Жељко Крњајић и у нашој групи је био Милан Девчић. Зашто наводимо нас тројицу, јер смо ишли својим кућама и прикључујем се тој својој групи у центру села. Ту смо имали кратак предах, испушили цигарету, попричали мало и наставили са акцијом, наставили смо кроз ту улицу, тј. низ улицу и долазимо до изласка из села. Време завршетка наше групе када је у питању акција, је негде између, између три и четири сата поподне. Враћамо се у центар села и ту се највећи део ослободилаца Ловаса, зна се, скупио, међутим, остао је још један мали џеп непрегледан, односно где нисмо били и нисам сигуран да ли, мислим да покојни

Милорад Воркапић ми је рекао, «Милане, отиди ти тамо». Зашто ја? Зато што у том малом џепу је кућа моје родбине. Ту живи мој брат од тетке, татине рођене сестре, породица Милојевић. Са четири, пет колега сам отишао тамо, нисмо никога нашли и вратили смо се. Неко је отишао у међувремену да јави команди ЈНА у Товарнику да је Ловас ослобођен. Тог поподнева долази ЈНА са пешадијом, да ли две или три чете, не могу тачно, и неколико тенкова. Ја увече одлазим кући на спавање и да се јавим оцу, међутим, да, морам напоменути да смо били упозорени да је могућ контранапад хрватске војске у току ноћи, да будемо максимално опрезни, тако да ја у породичној кући јесам провео ноћ, али да сам спавао нисам, целу ноћ сам стражарио, плашећи се контранапада хрватске војске. То је што се тиче 10. октобра.

У периоду између 11. и 17. октобра, онолико колико се сећам између сада своју одбрану. Од 11.-ог па надаље, ујутру долазим у центар села и као сви локални Срби који се стављају на располагање војсци, и ја се стављам на располагање војсци. Када је дошла, био је потребан смештај и све оно што иде уз смештај по кућама и где је команда војске одлучила да размести своје припаднике. Значи, биле су им потребне те животне намирнице основне, постељина, лежајеви и друго и између осталог, то су биле моје радне активности. Јутарња окупљања иначе нас ловаских Срба су била и осталих, била су у локалном предузећу или како је ми популарно зовемо у задрузи, у дворишту машинске радионе или у згради Месне заједнице у Месној канцеларији. Локално предузеће је то које је од Другог светског рата па на овамо водило рачуна о становништву и оно је на неки начин било то које је бринуло о становништву и било битно за живот самог села. Руковођење задругом поверено је господину Љубану Деветак, са мешовитим тимом руководиоца. Углавном су то били људи који су и до тих догађаја били на руководећим местима у локалном предузећу, па ћу навести имена неких од тих људи за које се сећам да јесу били. То су од Срба Миљковић Милан и Рудић Миленко и од Хрвата Пемпер Мирко, Пољак Ивица, Туркаљ Јосип, Жадаљ Фрањо и један господин Римар Мирко. Значи ту смо имали окупљање или у згради Месне канцеларије. У центру смо имали једну лепу нову кућу на спрат и ту се сместила полицијска станица. Полицијском станицом до своје погибије, ако се добро сећам, руководио је покојни Милорад Воркапић, а после њега исто оптужени Милан Девчић. Група старијих мештана Срба и један део локалних Хрвата који су обукли исто ЈНА униформе као и ја и неколико нас млађих који нисмо укључени у полицију, остајемо на располагању. Шта значи на располагању? Значи све оне послове које и дневне задатке које је војска дала, а није био полицијски посао, дато је нама да те, односно дат нам је налог да те послове између осталих урадимо. То значи да оспособимо месни водовод, да бринемо о редовном снабдевању водом, о свему ономе што је било потребно

војсци, одведи тамо, донесите нам оно, пребаците нам ово и давали смо, ми који нисмо били распоређени, нас неколико млађих и ова група старијих мештана Срба, страже у центру села на три локалитета који су на међусобној удаљености од неких педесет метара. То је месни водовод и уз њега трафо станица, Месна канцеларија и Основна школа. Ситуација у месту ту првих осам дана била је хаотична. Кроз село се кретала војска, кретали су се добровољци, кретали су се мештани Хрвати којих је после ослобађања Ловаса остало више од хиљаду и кретали смо се ми локални Срби који смо имали, сви локални Срби и део локалних Хрвата који су, како смо ми рекли, прихватили нову власт. Имали смо на себи класичне СМБ униформе ЈНА. Сваке ноћи се чула пуцњава. Причало се и убијени. Што се мене тиче, када нисам имао конкретних задужења, углавном сам сео у канцеларији код Ђуре Продановића, пошто нас, јер је он био тај, да ли председник Месне заједнице или је вршио ту функцију, пошто је био један од најписменијих људи у селу, а најписменији Србин и он је тај административни део послова углавном и водио. И ту сам знао да седнем да попијем кафицу и да попричам и у тој канцеларији је Ђури помагао један локални Хрват који је био и директор Основне школе до 1991. године, господин Саво или Павао Клисурећ. Ту у канцеларију долазили су и Срби и Хрвати и добровољци и војска када треба нешто да се одради, да пренесе Ђури шта, да се одради и тако. У тој канцеларији доживео сам једну непријатност од једног од добровољаца, ја не знам који је то човек, који је ушао са некаквим захтевом да му нешто треба, што ми Ђуро није могао удовољити и ја сам се обратио човеку и рекао, ја не знам тачно сада шта, међутим, суштина је следеће што хоћу рећи, мог односа и највећег дела добровољаца, када сам му рекао да не можемо његовом захтеву удовољити, човек ме је извређао и физички ми претио. То је један случај и други случај је када је једна мајка дошла, госпођа Кризманић Стана, са молбом и обратила се мени, пошто смо њен син и ја заједно момковали и кућни смо пријатељи, да су њено дете, односно кћерку дошли, односно добровољци одвели, не зна ни зашто, ни како, ни на који начин и не зна да ли ће је вратити. Ја сам саслушао ту добру жену и рекао сам да ћу учинити све да помогнем и да вратим њену кћерку, која се звала, зове Снежана Кризманић. Отишао сам у кућу где је део добровољаца био, понео сам оружје и када сам ушао, један од ретких које сам познавао лично, пошто је ишао на нашем правцу, је добровољац са надимком «Аждаја» и он је био један од главних међу тим људима, међу добровољцима. Замолио сам га крајње људски, да не кажем помало и сервилно, да ми та девојка значи, да смо њен брат и ја кућни пријатељи, што је он пропратио са погрдама, вређањем и није ми дозволио да ту девојку одведем и испратио ме са псовкама и претњом, «пази да и твоја породица не настрада» и тако даље.

Излазећпи напоље, наишао сам на једног добровољца, човека тада нисам познавао, човека тада нисам познавао и у истрази нисам се могао сетити ко је тај човек. Међутим, када сам га видео у затвору, онда сам се сетио да то је тај човек, то је Ацо, односно Александар Николајидис, који ме је питао, у чему је проблем, брате. Ја сам му испричао, он ми је рекао «ако будем могао помоћи, помоћи ћу ти», али на свој начин. Ја сам се вратио у Месну канцеларију и заиста, након петнаестак, двадесет минута, дошла је Снежана у пратњи Николајидиса и свака част том човеку, ја му одајем признање, ту младу девојку је тај човек заиста спасио, иначе ко зна шта би са њом било. Значи мој однос са добровољцима нажалост морам рећи, али уз часне изузетке, није био нимало добар и то је, да Вам будем искрен, тих осам дана релативно је мали период да бих се ја могао баш свега сећати. С обзиром да се пуцало сваке ноћи, сви смо страховали за властите животе. Оно што сам видео, да добровољци неке мештане одводе у полицију, а неке у подрум Месне заједнице и логично је да смо и ми остали страховали за свој живот. Таква хаотична ситуација трајала је управо до несрећног минског поља, 18. октобра 1991. године. Тог јутра по налогу неког од официра Југословенске народне армије, ја сам отишао са једном групом војника и добровољаца у претрес терена, како је то војска тада у жаргону звала, у месту Бадњара, које је удаљено од Ловаса неких километар и по, два. Тај претрес је трајао можда сат или два времена и ту нисмо нашли ништа сумњиво. На повратку у село, односно у центар села, затекао сам, односно ми који смо се вратили, ја могу рећи своје утиске, да сам затекао један општи хаос. Видео сам неки комби, неколико аутомобила, јако много људи и доктора Качара. Питао сам једног припадника ЈНА, мислим да је био официр, шта се дешава, а он ми је одговорио љутито, «није твоје да питаш». Видео сам да доктор Качар покушава да укаже помоћ некоме у комбију и касније сам из приче сазнао да је много мештана хрватске националности страдало. После овог трагичног догађаја 18. октобра 1991. године долази до смене јединица војске. Да, треба рећи да је тада и један део добровољаца напустио село, значи после тог трагичног догађаја долази до смене војске и долази Крагујевачка јединица на челу са пуковником Марком Ковачем. Тада се формира локална територијална одбрана места Ловас и пуковник Ковач је мене поставио да водим ту територијалну одбрану. То је у оним основним цртама изношења моје одбране. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више ништа да изјавите?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судијнице, изволите, питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, реците ми, када сте Ви из Ловаса отишли да живите у Вуковар, кажете, рођени сте у Ловасу, после тога, које године одлазите да живите?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 1987., од 1987. живим у Вуковару са супругом и двоје деце, обоје радимо у «Електродистрибуцији», преко викенда долазимо у Ловас код мојих родитеља, знате како, да се напуни гепек аута и да се помогне родитељима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ова ситуација када кажете дошли сте у Шид, после тога у Товарник, шта се дешава тамо у Товарнику, шта Ви затичете, кажете, јављате се тамо, добијате неко оружје, где се све то дешава?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, упућен сам из Шида у Товарник и ту се јављам, питао сам некога, пошто је јако много људи у униформи, негде на центру, питао сам где је команда. Ту сам дошао, јавио се и неки униформисани човек када сам рекао да ме шаљу из Шида из канцеларије ТО Вуковара, он ми је задужио полуаутоматском пушком и рекао «до даљњег си слободан» и био сам међу својим мештанима и међу овим људима које сам познавао, чекали смо да се изда наређење да кренемо на Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана, где сте смештени пре него што сте отишли до Ловаса?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ја сам провео један дан, један и по дан, у некој кући смо спавали. Да Вам будем искрен, не бих да лажем, не сећам се тачно где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био у тој кући где сте Ви били?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, сећам се ова два човека, Танасић Лазара и Ганић Гојка који су били из суседног места Опатовца. Да ли је, био је још неко, али да Вам будем искрен, не сећам се, пазите временска дистанца је седамнаест година и не сећам се тачно имена и презимена људи, али углавном униформисаних, у униформи ЈНА:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли тај дан или наредни или неки други дан, затичете или срећете негде Љубана Деветака?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, Љубана у Товарнику не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми то када кажете неки официр Вам се обратио, где се то дешава?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То се исто дешава у центру села, тачну локацију, да Вам будем искрен, не знам навести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта тај?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете да поставите питање да појасните да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава и шта тај официр прича Вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када нас је постројио, нас око седамдесет, седамдесетпет, онда нам је рекао да ће нас војним камионима пребацити до изван села а остали део ћемо пешачити и да ће нам помоћи артиљеријска припрема, односно да ће пуцати топови и

тенкови пре нашег напада, пошто баратају некаквим, чијим, не знам, информацијама да у Ловасу има између сто, стопедесет усташа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту постројени сви који су после ишли у тај напад?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то ја, уважена судијнице, не знам, ја колико знам, било нас је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било ту?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, између седамдесет и осамдесет људи, значи били смо ми локални мештани, било је неколико ових људи које сам познавао од пре рата из Товарника, Опатовца и били су припадници, односно добровољци јединице «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тај официр представио вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Можда се и представио, али ја се заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда накнадно сазнали о ком се официру ради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај официр вама то причао овако или, да ли је читао неку наредбу он том приликом?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се, не сећам се, пошто је он човек стајао испред нас, ја сам овде стајао у једном крају и најбоље га нисам ни чуо, да Вам будем искрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту са Вама били и Девчић и Крњајић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, па рекао сам малочас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту, значи, када даје тај официр ту и тако даље?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте после, кажете, кренули сте тим неким војним возилима, где су вас, да ли су вас све пребацили на исту локацију, где сте то чекали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, пребацили су нас, неколико војних камиона је дошло и извезли су нас из Товарника, ноћ је била већ, ја не знам тачно колико, да ли километар, два, а остали део пута од неких пет, шест километара, смо пешачили до Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви заједно, цела та екипа од седамдесетпет, осамдесет људи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где ви сада то чекате тренутак да се заврши тај артиљеријски напад.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да почне акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Артиљеријски, на почетак акције, на ком то делу, на ком одредишту, којој локацији?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумео сам Вас. На ободима места, али то је део места где су мале колоније, односно по неколико кућа Срба.

Говорим сада о делу јединице, о групи коју је предводио Жељко Крњајић и ту где смо били ја и Милан Девчић, значи ми смо фактички ишли кроз улицу где су наше куће, а ови остали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам, где чекате Ви конкретно, где чекате док траје артиљеријски напад, где чекате да кренете у акцију?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, на почетку места, односно у баштама пре самих кућа и пре почетка места, значи уз само место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте се то раздвојили, кажете, било вас је седамдесетпет, осамдесет, када долази до тог раздвајања?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако ме памћење добро служи, мислим да смо се раздвојили када је комплетна јединица стигла до пред само село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где конкретно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, тај део места се зове ја мислим Ружино брдо, ако ме памћење добро, то је готово на почетку самога села и ту се јединица разбила, да ли у три или у четири групе, нисам сигуран, то је онолико колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте причали да су биле три групе.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могуће, три или четири, пуно је, јако је много времена прошло, тако да се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је вама тај официр када вам се обраћао рекао ко ће да буде командант те целе ваше операције?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тога се не сећам, али знам да је групу која је ишла кроз нашу улицу предводио Жељко Крњајић, једну групу је предводио покојни Милорад Воркапић, исто локални мештанин, један човек од ауторитета и првоборац, а ову трећу или још преостале две, заиста не знам ко је предводио, јер ја те људе, углавном мени непознати људи, а то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, крећете у акцију, не знате ко Вам је командант целе те групе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, знам, уважене судијнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на моменат.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Моју групу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашу групу, да, али моменат када сте у Товарнику, окупљени сте сви, вас седамдесетпет, осамдесет и Ви крећете у акцију напада, а не знате ко Вам је командант?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумео сам питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам прочитао по изјавама оптужених и сведока, да је то био Тито из Зенице. Да Вам будем искрен, ја тог човека нисам познавао, нити знам ко је то и не могу са сигурношћу да тврдим да је то тај човек. То је мој одговор на Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте то прочитали да је Тито из Зенице, ко је то изјавио?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Неко од у овим изјавама у истрази, које сам добио транскрипте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има пуно више изјава где се помиње да је Жељко Крњајић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја не могу да тврдим да је Жељко био командант целе акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам оно што Ви знате, оно што не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Оно што знам то је да је Жељко командовао нашом групом, односно групом која је ишла кроз ту улицу, где смо били и Девчић и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли Вам је Жељко као вођа те групе који је предводио ту Вашу групу, како кажете, на челу колоне, објаснио у чему ће се састојати тај напад?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, укратко јесте, с обзиром да је Жељко човек који је имао претходно борбено искуство из Борова Села и неупоредиво боље је познавао вештину ратовања од нас, рекао је да се максимално чувамо као људи и да када се на нас пуца, да пуцамо, али био је сво време уз нас, тако да неких посебних упута нисмо ни морали имати. Да Вам будем искрен, ми смо били уплашени и Жељко је био на неки начин тај који је нама овај својим искуством и својим једним људским понашањем помогао да тај страх превладамо, када смо кретали у акцију. Ето то је сликовито описано, најкраће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао да када уђете у село, првих педесет метара пуцате било куда?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, с обзиром да на ту информацију коју смо добили од овог господина официра, да ће нас сачекати усташке снаге од сто до стопедесет људи, била је упута да на почетку се пуца да би се створио утисак да је нас много, много више него седамдесет до осамдесет људи, али схватите, то је рат, ни метак не бира, метак убија и са педесет и са четиристо, петсто метара, уважена судијнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, где је био овај Милорад Воркапић, да ли Вам је и он то исто говорио?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Милорад Воркапић је био од нас лево, да ли једну или две улице, то ја не знам, јер ја сам у овој мојој групи био један од, колико је нас било у групи, између петнаестак и двадесет бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А везано за те цивиле, да ли Вам је неко или тај официр или Жељко или било ко објашњавао, улазите у насељено место, на који начин да се одвија тај напад, да евентуално цивили не страдају, да се што мање деси да буде жртва?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Цивили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судијнице, рат је и прича се о усташама и о четницима. Верујте, нико не спомиње цивиле. Знамо ми, јер смо већ породични људи, ове које сам ја побројао и ја, да водимо, да треба водити рачуна о цивилима, али то је једно опште лудило, један општи хаос, где се прича с једне стране Хрвати о четницима, а ми причамо о усташама и снагама које нас дочекују. Значи рат је и прича се само о непријатељској живој сили после тог пуцања топова, тенкова, односно артиљеријске припреме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви контактирали са некима из Ловаса, било са Вашим родитељима или било с ким и распитали се за те припаднике зенги, где се налазе, о чему се ту ради, где су стационирани?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, јер нисам имао могућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису радиле телефонске везе или?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Телефонске везе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико се ја сећам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вас ништа не обавештава од било кога из Ловаса, шта се тамо дешава?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам у истрази по сећању рекао следеће, ако на то алудирате, да су две Српкиње преко поља дошле до Товарника и да су некима од наших, коме, ја не знам, пренеле да у Ловасу има знатан број усташких снага, ако мислите на то. Та прича је колала међу нама, тог 09.-ог пре него што ћемо кренути. Других информација ја нисам имао, нити сам знао, да ли ми је отац жив. Знам да је исто лошег здравља и са страхом сам кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте затекли те усташке снаге, како Ви кажете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисмо затекли највећи део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је нека извидница ишла пре самог напада и уласка у насеље?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Од наше стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико ја знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни пре тога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико ја знам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милан Девчић је спомињао да је ишла нека извидница, да су проверили да можете да, да је та извидница ишла и да по њиховој провери као можете сада да улазите?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја дозвољавам да су сећања Милана Девчића боља и да зна више, али ја колико знам, не, односно колико ме сећање служи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када долазите до улице, кажете, Лоле Рибара у којој сте живели и Ви и Девчић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како долазите до те улице, куда се крећете, јер та улица није на ободу села?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, јесте уз сам обод села је. На крају те улице се протеже једна мала попречна улица и размак између нас и почетка наше улице, како смо је звали, Лоле Рибара је неких па педесетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ушли у ту попречну улицу да бисте дошли до Лоле Рибара?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесмо на почетку акције. Конкретно Жељкова група где смо били Милан и ја и осталих петнаестак бораца, ушли смо у башту, то је део дворишта где су засејани пољопривредни производи, нашег локалног Србина Миленка Рудића и ту смо сачекали почетак акције и после артиљеријске припреме, прошли смо кроз његово двориште и прва кућа на коју смо наишли, била је породична кућа породице Крњајић, односно Жељкова кућа. И то је почетак улице Иве Лоле Рибара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у тим тренуцима, шта се ту дешава, кажете, у колико сати је то почело када сте Ви ушли у Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, могло је бити око осам сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, то траје до негде четири сата, тако сам ја разумела?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: До три, пола четири, до четири сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава тих осам сати, да ли можете мало да нам опишете, да ли Ви идете од куће до куће, на који начин, шта се ту дешава?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Како траје сама акција?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Идемо од куће до куће, претрчавамо, пуцамо ми и морам да нагласим, пуцало се и на нас. Логично, да се пита одакле, да Вам будем искрен, може се пуцати са петсто метара и тамо где се нама учини, метак је прошао и ми пуцамо, отприлике у правцу из ког смо проценили да се пуцало на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки велики отпор ту у Вашој улици?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У првом делу места није био велики отпор, али пуцњаве на нас било јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Са свих страна се пуцало и они наши борци из оне улице, могуће да је њихов метак прошао овамо, могуће је и са врха места, са удаљености од двеста, триста метара да се на нас пуцало, углавном пуцало се на све стране и највећи део нас, да Вам

будем искрен, пуцао је из страха за сопствени живот. Питали сте ме на који начин се ишло, ишло се од куће до куће. Ми смо највећи део, односно позванали смо те људе, то су наше комшије, јављали се да изађу у двориште, да ли има некога у подруму, нема никога, да ли имате оружје и један део се њих са нама поздравио, да ли је све у реду, јесте, останите у својим кућама и тако смо, бар тако сам ја то радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је том становништву, да ли сте ишли до хрватских кућа?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том становништву говорено да стављају беле чаршафе, плахте на куће?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте, сви смо то говорили, односно и ја сам то говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је значило да је то територија која више није непријатељска, најкраће речено, плахта, пешкир, било шта што би значило да је туда, да смо туда прошли и да та територија је на неки начин, територија где је прошла наша јединица и да није непријатељска територија и да ту нема оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте српским кућама говорили да стављају те чаршафе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, неки од нас јесу, неки од нас нису. Највећи део тога што питате је због тога што Ловас смо заузели захваљујући добром делу јединице «Душана Силног», јер су били бројнији него ми и ти људи нису познавали место и територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли, на записнику од 30. маја 2007. године – «куће Хрвата су биле обележаване, да би они који нису Ловашчани знали да су то католичке куће»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате те Ваше изјаве?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сећам се, како не. Знате шта, када човек први пут дође овако за говорницу као ја сада пред Вас, логично да је збуњен. Ја сам на почетку мог излагања изјавио да никада у животу нисам кривично нити гоњен, нити осуђиван. И ја тада када сам давао изјаву, да Вам будем искрен, периода од 10. до 18. октобра, као и данас, врло мало се сећам. Ја сам тада више говорио о неком периоду од месец, два дана. Ето то је била суштина. Хрватске куће јесу стављале, чак је један део наших ради тих људи, да би знали да смо туда прошли, да то више није територија која је непријатељска, јер схватите, рат је и ти људи који су дошли, плашили су се. Даље, Ловас је пре рата имао између 150 и 200 чланова ловаца. Свака од тих кућа имала је једно до два оружја и логично је да смо се плашили. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, видесте ли Ви неког припадника Збора народне гарде, редарственика у целој, у току целе те операције?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, за операцију ја не знам, јер сам био један од припадника, а на нашем, на овом правцу где сам ја био, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте у истрази за тај Ваш правац рекли да није било неког отпора, само спорадична нека пуцања.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И та спорадична пуцања из даљине, да ли је тако, да ли се тога сећате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте, сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је на тој улици, у том правцу куда сте се Ви кретали, неко убијен, страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Од наших бораца није нико, а за два случаја, један сам видео, а за други сам чуо. Од центра села па према изласку видео сам тело једног човека, али ја сам се кретао левом страном, јер на тој страни је и породична кућа моја, на удаљености од петнаестак, двадесет метара. После је речено да је то Јоса Краљевић и да је он пуцао на наше борце и не знам ко да је пуцао и да је он овај, с обзиром на размену ватре, да је тако погинуо, а други у дворишту задруге, су га нашли неки од наших, Ђаковић, имена се не сећам. За ту двојицу знам, а за остале, не. То је оно што је на нашем правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли на том правцу станује Иван Острун?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Иван Острун, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте поред његове куће пролазили?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поред његове куће, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, шта се њему десило?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: После сам прочитао да је погинуо, а када и на који начин, ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли у то време, да ли је та његова кућа запаљена?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико мене сећање служи, не, а верујте, сетио бих се да је, тада не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете да је тај Јоса Краљевић страдао, где се Ви налазите у том моменту, пошто је то, где се Ви тада тренутно налазите?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тада се нисам налазио близу места догађаја, пошто је то центар села где, знате како, Ловас је место где се аутобус окреће, ето ту, ту сам био, међутим након да ли пет, десет, петнаест минута, пошто се сво време пуца, када сам наишао, односно та група где се и ја крећем и видели смо са преке стране, то је на неки начин прекопута машинске радионе тог великог дворишта, ту сам видео тело погинулог Краљевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у том тренутку када се то дешава, Ви нисте ту, али накнадно сазнајете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, видео сам, видео сам тело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то сазнали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да Вам будем искрен, не знам, не знам тачно, не сећам се од кога сам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте после чули за тог Ивана Оструна, на који начин је тај човек страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, у рату се страда на свакакве начине, на који начин је он страдао, ја заиста не знам, дефинитивно од пушчаног или пиштољског метка, овај, да је страдао, а на који начин и где, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је том приликом у тој Вашој улици и на Вашем правцу било добровољаца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се они налазили, да ли са Вама ту на Вашој страни улице или прекопута или како?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да и на једној и на другој страни улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И с једне и са друге стране?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, јесу ли они нешто насумично пуцали, бацали бомбе или неко од вас мештана да је бацао бомбе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико се ја сећам, бацања бомби, оно што ја знам и овде где сам се ја кретао, бацања бомби није било, а да је било насумичног пуцања, јесте. Ви ме сада питате нешто што сам ја изјавио у истрази и остајем при томе. Један од тих који је много пуцао имао је код себе моћно оружје, имао је пушкомитраљез, то је овај «Аждаја», он је пуцао и овамо и онамо и, ето за њега једино могу да кажем, јер се његовог лика, имена сећам, а осталих, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли после, накнадно се сећате неког још од тих добровољаца који је ту био са Вама или само тог «Аждаје»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: «Аждаје».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је ту у нападу са Вама био мештанин, Ловашчанин неки још, сем ових које сте набројали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сигурно знам за нас тројицу, пошто у тој улици су наше породичне куће, значи, Девчић, Крњајић и ја, не сећам се да је још неко био од домаћих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли познајете Душана Грковића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, Ловашчанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он са Вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У акцији или, у акцији ослобађања Ловаса, јесте, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је био Слободан Зораја са Вама, да ли њега знате и да ли је био са Вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Слободан Зораја, није био код ослобађања места. После нам се као и остали локални Срби придружио за време акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милан Девчић тврди у својој одбрани да је био и Слободан Зораја са вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Од почетка акције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току ослобађања у тој улици са Вама.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, да, ја сам рекао од почетка акције није био, значи није кренуо из Товарника, међутим, с обзиром да станује у том крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, у самом том нападу, да ли је био и на Вашем правцу и у Вашој улици?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За време трајања акције, сви локални Срби млађи су нам се придружили, па ја претпостављам да Милан једног од њих споменуо који се одмах укључио, како смо дошли до његове, односно како је која група дошла до његове куће, ако је мислио на то, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, просто ако дозволите, мој брањеник је рекао да се не сећа, Ви га сада испитујете једног по једног, не знам да ли га подсећамо, можда се и сети, али ако се није сетио сво ово време, он је одговорио да се не сећа више никога, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав проблем није, Ваш брањеник може, претпостављам да сте га научили да каже, не сећам се, нећу да одговорим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Рекао је одмах не сећам се, а Ви онда настављате једног по једног, мислим због губитка времена чисто, човек се не сећа, то желим да кажем и молим паузу пет минута ако могу да изађем до WC-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да изађете. Ја Вама Радојчићу предочавам одбране других оптужених.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Просто не сећа се, онда да не губимо време.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете дозволите, судијнице, хоћете дозволити да одем само мало да се освежим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала. Хоћете у WC? Можете, хајде сада сви.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, могу ли ја једну примедбу на ову Вашу опаску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Крстић, Ви очигледно јуче.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам кажем, јуче Ви видим из транскрипта нисте разумели моја упозорења. То право суда да Вам

ускрати одбрану, не значи да ћете Ви бити разрешени одбране по службеној дужности, па да ће Ваш клијент моћи да Вам да пуномоћје и Ви да останете овде. То значи да по чл.299. суд потпуно може да Вас елиминише и да Вам ускрати одбрану и да немате право више да браните у овом поступку и ја Вас молим, ја сам Вас више пута молила од почетка овог претреса, опомињала, упозоравала, јуче је морало да дође до кажњавања, а молим Вас да се тако нешто не настави, да не би дошла у ситуацију да ускратим право на одбрану. То никада за све своје време, двадесетпет година судим, нисам никоме урадила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли ја да питам, да ли могу да добијем реч?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да добијете реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је моје право, па и обавеза. Ја дајем примедбу на ову Вашу опаску колеги да сте га ваљда научили како да, па функција је браниоца да припрема одбрану са клијентом, јер то се противи поступку? Не знам зашто таква опаска, то је наша обавеза. Ја као бранилац и колеге нисмо овде икебане, него је наша обавеза да пратимо, да упозоравамо, да дајемо примедбе, да предлажемо, дакле, не знам зашто сте Ви то схватили да смо ми с друге стране и нишаном се гледамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Напротив, напротив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нешто да Вам кажем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мислим, не разумем и посегли сте одмах за санкцијом. Дакле, ја сам разуман човек и увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево хоћу, само да завршим и увек питам да ми дозволите. Можда сам једанпут упао, знате, године су чудо, али се ја још осећам младим, па реагујем тако и често сам себе прекорим касније, али касно је. Такав сам по темпераменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако сте ме схватили, значи то је наша обавеза, а не при том да нас Ви корите зашто дајемо примедбе. Па, ја онда не разумем улогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево да прочитам, ево реците како сам ја разумео, можда погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада Вам одузимам реч и седите, да не бисмо оптерећивали после транскрипт. Прво, примедбе можете да дајете. Мени док постављам питања не можете да упадате у реч. Духовите опаске овде Ви да правите скечеве на суђењу, не можете да радите. Према томе, примедбе, недозвољене предлоге као рецимо «Ловаске новине» и остали, можете да стављате и суд ће о томе да одлучи, да ли је то недозвољен предлог. На страну то што први пут

чујем да неко новине предлаже, али ајде све и суд ће о томе да одлучи, али да Ви овде добацујете, неке, покушавате да будете духовити, упадате мени у реч, по мојој опомени Ви опет даље настављате да причате, то не можете да радите. Ако сте то научили по неким другим судницама и то Вам некада неко толерисао, ја не знам, али то овде нећете моћи да радите. Сва срећа да постоје ови транскрипти и у транскриптима се све тачно констатује и шта је речено, а посебно не можете Ви као бранилац немате право ни да се договарате са окривљеним на постављено питање, да Ви одговарате на питање када ја поставим питање окривљеном. То сте јуче урадили, то је једна најгрубља злоупотреба права одбране, да Ви одговарате на питање када ја окривљеном поставим питање. Ваш клијент је упозорен да није, може да каже, нећу да одговорим на питање, није ни дужан да износи одбрану, међутим, ако крене да одговара на питање, на питање које му се постави, он прича нешто сасвим друго, па поново му се постави питање, он прича нешто сасвим треће, па поново му се постави питање, он прича нешто пето, е онда треба да каже нећу да одговорим на питање и зато га му ја нон-стоп понављам, одговорите на питање. Он може да каже, нећу да одговорим, нећу ни одбрану да износим. И онда ускачете Ви и дајете Ви одговор на питање. Е па то не може тако да се ради.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако дозволите само ради транскрипта, само једну реченицу. Дакле, Ви сте га питали зашто није водио он истрагу, осам пута, а он осам пута одговара, то је у надлежности војске. Ви поново, у надлежности војске, значи одговорио је и онда ја девети пут морао сам да реагујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, све има у транскрипту, на сву срећу, најбоље што је у овом суду, то су ови транскрипти и све се види и ко је шта рекао и ко је шта изговорио и не можете да причате приче неке друге.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, можете даље да наставите ако сам Вас прекинула.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам Вам рекао изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да могу са наставим да постављам питања. Реците ми, у овој ситуацији када Ви, кажете проводите осам сати, малтене од осам до четири, шта се ту дешава тих осам сати, да ли Ви идете само једном улицом или идете у те попречне улице?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам само ишао мојом улицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то траје, колико има кућа у тој Вашој улици?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, улица је дугачка, мало сте ме затекли, сачекајте. Па, једно километар и по, два, значи између километар и по и два је улица дугачка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и то кретање кроз ту Вашу улицу траје осам сати?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Што се мене тиче да, зато што се застане и испуши се цигара, па се поприча са, немојте заборавити да сам поред оца остао па између пола сата и сат времена. У центру села нам је речено, једна кратка пауза, па смо ишли, испушили цигарету и није то акција да сада, шетња, то је рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас питам, осам сати, један до два километра?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овим попречним улицама, да ли знате ко иде тим попречним улицама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ове оптужене Александра Николајидиса и Петронија Стевановића, да ли њих познајете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Стевановића нисам познавао, Николајидиса сам у тој ситуацији када је ту девојку спасио, сетио се када сам га видео у Централном затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Петронија Стевановића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, за њега јесам чуо, али га лично нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Петроније Стевановић тврди да је био са Вама у тој Вашој групи Крњајићевој?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На правцу где сам ја био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја поштујем сећање господина Стевановића, али ја се њега не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, Љубан Деветак, шта се дешавало тамо, шта је он био у самом месту када сте дошли, да ли је преузео он неке функције власти?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао у првобитној одбрани да је Љубану Деветак поверено руковођење локалним предузећем или у локалном жаргону задруге коју је он преузео са тимом руководиоца. Мало ћу да појасним оно што сам рекао, овај, истражном судији, када сам дао прву изјаву, када сам рекао тих првих осам дана Деветак никога није слушао. Знате шта, он је човек, ја сам о тој својој изјави доста размишљао и покушао максимално да се сетим и да дам изјаву, односно своју одбрану што веродостојније. Он је човек настојао да тај живот који се у моменту прекинуо, са тим тимом руководиоца успостави да село настави живети, јер место Ловас које је, не знам колико, хиљаду и по становника, немојте ме држати за реч, је увек живело од месног локалног предузећа, па као пример ћу Вам навести, да је мој отац цео радни век провео у локалном предузећу и зарадио пензију и Љубан као уз још неколицину старијих људи, људи од части и

поштења, ту врсту ауторитета је Деветак имао када је дошао. Да ли је дошао дан или два после, не могу са сигурношћу рећи, али покушао је да успостави један нормалан живот у селу, а Ловас, кажем, искључиво се наслања на локално пољопривредно предузеће, односно на задругу и тај ко је био руководилац задруге, он је био та матица, јер је највећи део становника био запослен у локалном предузећу и од тих прихода уз земљорадњу којом се Ловашчани баве и живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви учествовали у стварању те цивилне власти?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ја ћу поновити оно што сам рекао у истрази, да, учествовао сам, доласком Крагујевачке јединице када сам постављен за команданта ТО од стране пуковника Марка Ковача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви оформили ТО?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, када нам је то наредио пуковник Марко Ковач, то је после, да ли 20. или 21.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава пре тога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пре тога сам, мислите у ових осам дана за чега ме оптужница и терети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Био сам на располагању као и сви остали Срби из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је пре тога фактички вршио функцију команданта територијалне одбране?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пазите, територијална одбрана, до формирања територијалне одбране Ловас је живела ТО Вуковар, то сам рекао на почетку свог излагања, јер нас у ослобађање Ловаса је и упутила територијална одбрана Вуковара, односно канцеларија из Шида и сви ми који нисмо били укључени у полицију, био је назив за нас, схватите, назив територијалци. Када питате што се тиче наређења, сва наређења су ишла од стране војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био главни за територијалну одбрану пре тог момента када кажете да је Ковач за Вас рекао, он долази, ко је у тим данима, улази се у ослобођено место, ко је био главни за територијалну одбрану?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Искључиво војска која је своје надлежности и наређења преко Месне канцеларије и преко руководиоца у задружном предузећу преносила за потребе које су требале и војсци и локалном становништву за живот места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао тај командант места?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја не знам, ја сам после сазнао да је то потпуковник Димитријевић. Ја човека не знам и не могу рећи било шта ни за њега ни његове официре, јер људе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Ви да Вас пуковник тај Ковач поставља?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да сте постављени за команданта ТО, да је то био договор Љубана са Већем старца и војском?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тачно, тачно. Крагујевачка јединица када је дошла после ових немиких догађаја, па логично је да старешина те јединице, односно команданта, то је пуковник Марко Ковач и први официр кога се ја сећам, да се консултовао са људима од поштења и ауторитета места кога ће поставити на место локалног ТО. И тада је заживела територијална одбрана места Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли, такође да је.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Навео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан Деветак био највећи ауторитет, да је он, како сте чули, довео добровољце, па сте рекли да је он чак био апсолутни ауторитет, на питање истражног судије да ли је имао моћ да одлучује ко ће бити затворен, протеран, убијен, Ви сте рекли, да, уз одобрење војске. Па сте рекли да га је војска Мирка Јовића слушала и поштовала, логично јер их је он довео. Да ли је то било тако како сте тада причали истражном судији?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам Вам малочас рекао у којим околностима сам дао изјаву истражном судији. Мало који човек који стане овде а да му то није посао, се не збуни, поготово после седамнаест година, треба да кажем да сам ја добио усмени позив у Новом Саду, отишао са радног места својим аутом, дошао у Београд и завршио у УБПОК-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте рекли да је командир милиције био Милан Девчић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас тврдите да је Воркапић био командир до погибије.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ми реците, зашто истражном судији не поменуште ни једном речју ово данас што причате, да је Воркапић био до погибије?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судијнице, рекао сам то и то не поричем да сам то рекао, то уосталом и пише, али рекао сам и следеће: ја тада када сам говорио, говорио сам о неком периоду кога сам се помало сећао, а моја сећања датирају од момента када сам био постављен за команданта ТО и тада сам учествовао у формирању власти. Пре тога се ја, верујте, не сећам. Сећам се једино овога детаља са том девојком или девојчицом, Снежаном Кризманић и тих првих осам дана сам био на располагању. Када сам говорио о Љубану, малочас сам Вам појаснио. Знате како, у српском народу у тешким временима, људи на које се ми, обични људи наслањамо, и Деветак је обичан човек, али људи од једне части и поштења и имућнији људи, о

њима се ствара један помало мит. То је на неки начин пријемчиво нашем народу, тако и за Деветака и ја сам у том контексту о Љубану Деветаку говорио и временски период дефинитивно о ком сам говорио, када читам сада моју изјаву, јесте период од два месеца. Шта значи довести добровољце? Јер желим да Вам у потпуности одговорим на ових неколико питања која сте ми поставили у једном питању. Нас од 1.500 становника није било способно само неколико. Из околних села, такође је неколико људи се укључило у акцију. И ово што су дошли ти добровољци, свака част тим људима, они су помогли код ослобађања села. Е поподне, предвече је стигла војска са тенковима и војна управа је успостављена, значи ништа се без одобрења војске није могло урадити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте такође причали да Ви мислите да је први који је дошао од старешина војних био Ковач?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, јер ја се тако сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте у том контексту и везивали, када сте рекли «мислим да су Љубан и командант места, неки пуковник, сетио сам се, мислим да је пуковник Ковач био први старешина који је са војском дошао у село, мислим да се презива Ковач».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Први старешина кога се ја сећам И поново Вам истичем, ја сам тада говорио о једном периоду, јер тада се нисам могао, пазите, седамнаест година је прошло од тог догађаја. Ја сам у међувремену се два пута селио, подизао децу, породицу и у Централном затвору сам годину дана. И нормално да сам имао довољно времена да се присетим и да Вам будем искрен, транскрипти други када сам читао су ми помогли да се једног дела сетим, али поново најискреније говорим, тих првих осам дана се мало готово никако не сећам. Сећам се делова када сам постављен за команданта ТО, доласком пуковника Ковача. На његово мишљење могао је да утиче Љубан и двојица изузетно поштованих и цењених исто старијих људи, чика Милан Тепавац и један частан, југословенски оријентисан Хрват, чика Божо Девчић. То су били људи до којих се држало и они су на неки начин помагали војсци да донесу праве или исправне одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овом оптужницом Вама се ставља на терет као и осталим оптуженима који су тужени за ово дело, да сте Ви довели у заблуду те припаднике, да нема хрватских снага, да има хрватских снага у селу. Да ли је то истина да сте Ви било са ким контактирали од припадника добровољаца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када да сам контактирао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оптужници стоји да сте лажно представили сви ви који се тужите за ово дело, да сте се лажно представили добровољцима да има хрватских снага у месту Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Уважена судијнице, како сам ја могао се лажно представити, када сам 08.-ог дошао у Товарник, задужио оружје,

страховао за сопствени живот и дружио се са неколицином људи које сам познавао. Ја нисам ту имао ни функцију нити улогу, био сам обичан војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставља Вам се на терет да сте усмеравали кретање неких мањих група добровољаца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За време акције? Не, апсолутно не, јер сам био један од бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ова лица која су означена у тачки I оптужнице, видели сте овде у оптужници списак ових лица за која се тврди да су страдала тог дана када је био напад. Да ли те људе познајете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Највећег дела се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, на који начин су они страдали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Мирка Гргића, неког човека, да ли знате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мате Адамовића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Како су страдали, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте накнадно сазнали, да ли имате некаква накнадна сазнања?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ове људе Данијела Бадањка, Цецилију Бадањак?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Њихова породична кућа није на правцу где сам ја био и где су наше породичне куће, тако да заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли те људе знате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, познајем их, познавао сам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где они живе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ниже наше улице, једно двеста, тристо метара исто ту у једној улици. Тачан назив улице сада не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после како су страдали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не. Поштована судијнице, тих првих осам дана, у Ловасу је владао општи хаос. Неколико формација је било, кретали су се и Хрвати и Срби и свако се као и ја, у том периоду, ја сам страховао за свој живот и за живот своје породице, јер ја лако сада одавде причам а у време када се пуца и дању и ноћу, онда човек се бори да преживи и да преживи његова породица, односно у мом случају, отац, пошто мајка и супруга као рековалесцент, деца су још увек била у избеглиштву у Шиду и то је била моја преокупација и оно што је требало војсци, то сам извршавао. То сам Вам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Анка и Антун Јовановић, да ли те људе знате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да. Да ми не постављате појединачна питања, Ловашчани се између себе готово сви ми познајемо, знам их, а на који начин су страдали, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли сте се Ви распитивали после?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је било за нас страно и грозоморно да човек погине, али био је рат где је свако гледао себе да сачува своју главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ни за кога од ових двадесетједног набројаног у тачки нисте сазнали како је страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да Вам кажем искрено, за све што ћете ме питати за те. Ма, што мање си питао, то боље је било за тебе, то су била таква времена. Свако се свакога плашио и то је права и једина истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за једног од ових људи на који начин је страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нити сам питао, нити ме је интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јер сам се бринуо за себе и за своју породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тих дана, где је била смештена војска, нека војна команда, тих првих дана, значи кажете дошли су ту 10.-ог, где су они смештени?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли мислите комплет на јединицу или на команду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда војске и где је војска била смештена са?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Са?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па та јединица која је ту већ дошла.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Та јединица, ја сам Вам рекао, колико ме памћење служи, бројала је ту негде до двеста људи и они су били смештани по целом селу и по ободима места и по улицама које гледају на изласке села и у самом селу, чак су и у селу на неким местима копани и ровови. То је оно што ја знам из свог кретања, а команда ако ме памћење добро служи, била је смештена у кући породице Девчић. То је једно педесет или сто метара иза куће, односно зграде где је била смештена полицијска станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви одлазили у ту команду или виђали те људе који су, кажете, испред војске, тог команданта неког војног?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У команду одлазио нисам, од официра мој контакт је био само тада када сам добијао конкретан задатак. У пар наврата сам виђао те официре, што је и логично јер су се кретали по селу. Конкретно знам да је један или два официра да су са нама ишли 18.-ог у претрес, односно у извиђање или претрес, обилазак тог терена,

односно те бадњаре, један или два официра, не знам шта су били по чину, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком својству се Вама обраћају ти официри, шта сте Ви тамо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ми смо на неки начин локални Срби и ја и остали, на неки начин ми смо ти који водимо до тих локација да им покажемо где су та места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте Ви ишли на неке састанке са војском?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: До доласка пуковника Ковача, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је то одржавао неке састанке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да је ишао Љубан на састанке са војском?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Вероватно је, претпостављам, да сам га ја видео да одлази, то не могу да тврдим, јер нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тог 10.10. неко становништво било затворено негде цивилно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам за 10.-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су људи Хрвати извођени из својих кућа током напада и вођени негде тог 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја Вам могу рећи на правац где сам ја био, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања за друге правце?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За 10.-ти н, за 10.-ти не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са неким, да ли сте улазили у просторије задруге 10.-ог, 11.-ог, 12.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Значи, у том периоду за који ме терети оптужница, да ли сам улазио у просторије задруге?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Задруга у тристо до четиристо метара има неколико својих локација. То је управна зграда задруге, то је машинска радиона, са кухињом и затвореним делим на другој страни где су се поправљале пољопривредне машине и прекопута има исто једно волико двориште где су такође стајале пољопривредне машине, трактори, приколице, комбајни и остало. То знам зато што је мој отац провео радни век у локалном предузећу, тј. у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у простор где се налази механичка радиона и двориште?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, рекао сам на почетку своје одбране данас, ја и сви остали улазили смо, јер смо ту имали јутарња окупљања и у канцеларији Месне заједнице, односно Месне канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели или евентуално чули да ту има неког затвореног хрватског становништва?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Чуо јесам. Сам чин да је неко некога одводио, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте то чули?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Конкретно што се тиче пољопривредног предузећа задруге, ове локације што сте малочас рекли, да су, да је један део тих Хрвата затваран, када се уђе у ту машинску радиону, односно у то двориште горе десно на спрату, али да Вам будем искрен, где тачно не знам, јер тамо нисам никада одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То горе десно на спрату, приближите нам мало, да ли је то неки простор изнад те, на неком спрату изнад те механичке радионе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На спрату, али горе, да Вам будем искрен, нисам одлазио и плашио сам се да одем и није могло се тамо ни отићи, склањао сам се, јер тамо је један део добровољаца и ако се добро сећам, један део припадника ЈНА одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви чули, што су ти, да ли сте чули нешто о затварању тих људи, зашто су ти људи затворени или тако нешто?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Зато што се јако, јако много овај пуцало преко ноћи на ове спољње или страже око села, које су држали припадници ЈНА и то је била ако ме добро памћење служи и што је била прича између људи ту где смо се окупљали, чисто превентиве ради некаква заштита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули да су у том простору 10.-ог увече били затворени људи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте сазнали ко је држао тај затвор? Да ли сте чули од некога ко држи тај затвор, чији је то затвор, шта је то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, не могу тако то формулисати, ко држи затвор. За све што се дешавало под командом војне управе и на територији где влада војна управа, војска је та која је надлежна и она је једина та меродавна која може издати налог за било шта, па између осталог и за то или са њеним знањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је постојао још неки затвор?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, знате шта, оно колико ја знам, свака полицијска станица има и некакав свој затвор, односно притвор, то и у дворишту, односно испод Месне канцеларије постојао је један затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали коме припадају ти затвори?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете ми појаснити ово, коме припадају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај у дворишту, кажете Месне заједнице, нешто сте помињали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је припадао тај затвор?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја ту никакав приступ нисам имао. Ту су довођени Хрвати и доводили су их неки добровољци и после је ту била присутна ЈНА, јер припадници ЈНА нису били задовољни после дан или два нас који смо држали стражу, односно, није то била класична стража, то су испред Месне канцеларије. Одмах поред налази се и локална пошта и између зграде Месне канцеларије и те куће где је била смештена полицијска станица, то је неки размак па једно двадесетак метара. И ја сам имао обичај, а и ови људи да шетају на том простору и након пар дана је ту постављена војска, поготову у том делу што Ви кажете за тај затвор и добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали те људе који ту шетају?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Који шетају? Па, свако ко је имао потребе да уђе у канцеларију, у Месну канцеларију, могао их је видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели те људе затворенике тог затвора у Месној заједници?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја лично их нисам видео. Међутим, изјавио сам да су један део тих добровољаца да је одводио неке Хрвате у тај затвор. После сам овде када сам читао чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај простор био нешто ограђен неком жицом или нешто слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако се добро сећам, мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали који су то људи ту што су затворени?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако бих чуо у Месној канцеларији од људи који су радили ту, значи од чика Саве Клисурића или од Ђуре, онда смо знали, али ту ја као јединка ништа нисам могао учинити да би тим људима помогао, односно нисам смео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте чули за неког свог мештанина именом и презименом да је био ту затворен?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, чуо сам за те који су били затворени, међутим, помоћи им нисам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога сте чули?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, да Вам будем искрен, сада се не сећам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан Деветак у својој одбрани када помиње да је први пут чуо за тај затвор у Месној заједници и да је његов кувар неки у задрузи Слободан Грубач му се обраћао поводом храњења тих људи, да је звао Вас телефоном да се распита везано за тај затвор и за те људе и да у том телефонском разговору сте Ви рекли да су то људи неки који су под истрагом. Да ли је то тачно што је он причао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја поштујем одбрану господина Деветака, међутим, ја се тога заиста не сећам, да сам о томе икада разговарао са

господином Деветаком. Јер ја сам, да поновим, када нисам имао конкретних задужења, најчешће сам седео код Ђуре Продановића у канцеларији, пошто смо били добри другари, пријатељи пре рата и у добрим односима сам био са господином Клисурићем, да попијем кафу, да испушим цигарету и ако нема задужења да идем кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте имали Ви неку своју канцеларију?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У периоду за који ме терети оптужница, не. Када сам постављен на чело ТО, доласком пуковника Ковача, онда да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је била та канцеларија?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Та канцеларија је успостављена два, три дана после тога постављења на чело ТО, то је било у истом дворишту, али са друге стране, прекопута Месне канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада канцеларију у простору где се налази механичка радионица, на том почетку, значи 10.-ти, 11.-ти, 12.-ти?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја да ли сам имао канцеларију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Октобар 1991. године, да?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не. Па, како бих имао ја своју канцеларију, када сам био на располагању као и сви остали, првих десет дана. Био је простор који су, поштована судијнице, сви користили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви користили такву неку канцеларију?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се не сећам да сам користио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам имао потребе, јер ако се, једино где смо знали отићи, ја и други ако би били позвани да попијемо кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте некада одлазили у ту зграду полиције, ту кућу што кажете да је неког мештанина, где се сместила полиција?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је била наша полиција и сви смо одлазили и мој покојни отац и од Жељка отац и Миће Девчића отац, да попијемо кафу и кратко се задржали и вратили се да обављамо активности, јер то је била наша милиција, локална, домаћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том простору у некој од канцеларија, испитивали људе, заједно са Миланом Девчићем?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За Милана Девчића не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или било са ким?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у том простору или у неком другом простору неко од вас гледао касете са неких прослава ХДЗ-а?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У полицијској станици, у полицијској станици, локални Срби су позивани да погледају једну или две, мислим две касете и где нам је речено «дођите да видите шта су нам наше комшије усташе припремале». То је оно што ја знам, јесам, у два наврата, мислим да у два наврата у том периоду који Вас интересује, да сам и ја био у том групном гледању тих касета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, малочас сам Вам одговорио. У том периоду који Вас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У почетку?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, тих првих осам или десет дана. И мој отац је био покојни и чика Милан Тепавац и сви Срби су позивани и углавном су долазили да гледају те касете шта се дешавало са нашим комшијама Хрватима и шта су нам припремили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су позивани добровољци у тај простор да гледају те касете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то је било доступно, колико мене памћење служи, да могу погледати и вероватно су и они гледали, односно мислим да јесу, али немојте ме држати за реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Милан Девчић ту када су гледане те касете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То се не могу сетити, јако много нас је било, Срба укупно је било у Ловасу 1991. око 130, 140, мушких глава, сада тога процените колико је било и то су били нас неколицина млађих и добар део људи од 55 до 65 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте нешто помињали да су нешто Вам се пореметили били односи са Љубаном Деветаком из неких разлога.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, човек са 33 године или 32, не види далеко као човек који има ближе 50 година и ја то данас схватам, када имам 50 година, то је мој одговор. Оно што је Љубан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Оно што је Љубан, извините ако сам Вас прекинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Желео сам завршити реченицу да појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Оно што човек са 45 и 50 година види, с обзиром на своје животно искуство, и оно што од њега локални Срби и народ очекује, није исто као неко ко је био сам за себе, плашио се, и међу борцима није имао тих дана углед и ауторитет, као што сам ја био, нису могли исто гледати. Ја сада можда бих могао да схватим Љубана на онакав начин како је он онда размишљао и покушао да

подигне то предузеће и да тај народ опстане, тј. ми, али онда сам имао 32 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте у том контексту нешто помињали неко шиканирање цивила. Да ли можете то мало ближе да објасните?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И помињали сте да је Вама нешто пређено.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ја сам Вам навео примере, да сам доживео, сећате ли се, на почетку своје одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, него у овом контексту да су Вам се односи са Љубаном Деветакком пореметили. Помињали сте неко шиканирање цивила, па да је Вама пређено?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то сам малочас објаснио, што се тиче шиканирања цивила, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја хоћу да појасните мало боље то шиканирање цивила, шта се то дешавало?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сада је мени јасно да Деветак тада није могао на то утицати. Ја сам тада сматрао да је могао на то утицати и ту је једина разлика између нашег виђења била. А знате како? Када неко одговара као што сам ја после кроз рат за много људи, онда када му се јединка која у том моменту ништа не представља супротставља и говори своје виђење, може и не мора да је прихвати. Ето то је моје објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези ових састанака са војском, да ли је Вама познато да су се неки састанци негде одржавали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За период за који ме терети оптужница, чуо јесам, али не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате неке објаве по месту, да ли је била, нека плакатирана објава по граду?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, не сећам се тада, али сећам се када сам прочитао ове изјаве и те транскрипте, да је 17.-ог, на то алудирате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, ни на шта не алудирам, само питам, да ли је била нека плакатирана објава?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се је после седамнаест година заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љубан Деветак у својој одбрани у истрази 30. маја 2007. године тврди да је после пет, шест дана, каже, «после пет, шест дана смо се сагласили да Радојчић буде командант ТО, а налазио се у почетку на располагању свима и налазио се тамо где је формирана ТО».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, пет, шест или десет дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно што је он то рекао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: ТО је формирана, ја сам Вам рекао када, а да сам се налазио на располагању свима и не само ја, него и остали Срби, то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Девчић у својој одбрани у истрази 29. маја 2007. године у присуству полиције.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у присуству полиције, а уз присуство браниоца што може да се користи као доказ у кривичном поступку, тврди да сте Ви одлазили на састанке са војском, Ви и Љубан, да он није одлазио на те састанке, али сте вас двојица ишли на састанке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Уз сво поштовање господина Девчића, на састанке Љубан Деветак, по потреби, ја, Ђуро Продановић, па и Милан Девчић одлазили смо код пуковника Ковача, пре тога ја нисам одлазио на никакве састанке, а то је после овог периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када сте, везано за онај тренутак када је био и онај напад и оно, да ли је том приликом дошло до бежања становништва из села, шта се то дешавало, да ли је неко бежао колима, да ли сте Ви то видели, евентуално? Било је гранатирање, кажете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да неко бежи из села, напушта село?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не. Па и не може овде да се склони, пошто кућа породице Рудић, односно Миленка Рудића се налази на обали и једна стрмина се спушта и ту нико није могао аутом се спустити, тако да ту, колико знам, не, а сада даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Петроније Стевановић у својој одбрани помиње Вас, да сте присуствовали испитивањима ових Хрвата неких, Ви, Девчић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За Девчића не знам, ја нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говори да су они позивани, значи он, да је позиван када неко неће тамо да призна, када се ти људи испитују и да у тој ситуацији, се туку ти људи. Додуше, за Вас каже да не може да грешу душу да сте Ви тукли, Милан Девчић јесте, али после они их туку, па?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Уз сво поштовање сећања господина Стевановића, ја не знам шта је он радио и која је његова улога била, али ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да сте Ви, Девчић и Љубан били у једној канцеларији.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, апсолутно не. Милан Девчић је био полицајац, треба да нагласим да је Милан Девчић школовани полицајац и он је био у станици милиције. Љубан Деветак је био човек коме је поверено руковођење локалним предузећем и имао је у тих првих осам дана не знам тачно, али имао је простор у управној згради предузећа, а Милан Радојчић, тј. ја је био на располагању као и остали

Срби и одлазио је ујутру на, као и сви остали у центар, да ли у зграду Месне канцеларије или у двориште машинске радионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди Петроније у својој одбрани, да између осталих старешина сте и Ви били неки старешина, каже, старешина у Ловасу били Љубан, Воркапић, Девчић и Радојчић, набраја ту Вас, неке главне старешине.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Рекао сам Вам моју улогу за време ослобађања Ловаса и до доласка пуковника Ковача, ја сам радио све послове које су радили и остали мештани Срби у Ловасу, из Ловаса, који нису били у полицији, значи били на располагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди да једном приликом када га је Љубан Деветак звао ради склањања неких људи који су касније ти људи одведени и не зна се шта је са њима, да сте и Ви ту били присутни том разговору.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, апсолутно не, тога бих се сећао. Не спорим сећање ја господина Стевановића, можда се он сећа, али било би добро да се покуша присетити, ја сигурно не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис у својој одбрани помиње да сте му Ви причали за неке ситуације да оног дана 10. октобра су неки људи убијени тога дана из неке освете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када да сам му причао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо док сте били, значи да, он објашњава ситуацију да ово становништво које је описано у тачки I оптужнице, да ти људи нису, тих 21, да нису страдали сви у нападу, него да су убијени тог дана или ноћу или у току тог дана да су убијени, зато што су се мештани светили и да сте му то Ви причали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја поштујем сећања господина Николајидиса. Оно што је прича ишла између нас и локалних и када смо стајали са припадницима ЈНА и са добровољцима, можда и са господином Николајидисом, јесте ишла прича да је овај рекао за овога ово, да је овај рекао за овога, онога, ратно је стање, никоме неће бити ништа, овај је овоме учинио ово, овај оно. Можда је Николајидис из тог контекста извукао да је негде присуствовао где смо разговарали. За друго се ја, верујте, не сећам, јер ја сам Вам рекао да сам Николајидиса препознао у Централном затвору по ономе догађају када је он ову девојку спасио, јер је остао тако крупан као што је и тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Јосип Антоловић тврди у свом исказу од 16. јула 2007. године у истрази, да сте Ви били заменик тог Деветака, тако он каже.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У периоду првих осам дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се изјашњавао човек о овоме што је био предмет, захтев за спровођење истраге.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, апсолутно не, нетачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вјекослав Балић, сведок исто, у свом исказу од 16.07.2007. године тврди да сте и Ви били у том неком руководећем кругу тих првих дана и да сте Ви били изнад Девчића.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, знате та, мени ће бити посебно драго да, с обзиром да разговарамо о питању живота и смрти, о тешким темама, да се суочим са тим сведоцима. Што се тиче ингеренција Милана Девчића, ингеренција мене, оне немају никакво заједничко својство, говорим о периоду када сам добио да водим ТО: Милан је био у полицији, ја сам овде био у ТО и никада Милан Девчић и ја, колико мене памћење служи, нисмо имали некакве задатке где смо били упућени један на другог, јер војска, ако је нешто контактирала са полицијом, то мени није познато, говорим о том периоду од осам дана, а овде налози који су давани у Месној канцеларији и у дворишту задруге, добио си тај налог, отишао си, оспособио си водовод, агрегат је довежен па смо оспособили да народ има воде у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај неки сведок Иван Мујић такође саслушан овде у истрази 12. септембра 2007. године каже да сте Ви дошли 11.10. наоружани пиштољем испред његове куће, да је тада чуо да је пуцано, претпоставља да сте Ви пуцали, да сте му рекли да стави белу траку, па онда по Вашем налогу требало је комбијем да се превози војска, да се сутра јави у задругу на радни задатак и обавезу и распоред на посао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нетачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још што је рекао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте командант, да сте Ви командант ТО.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ево мој одговор. Пиштољ сам задужио једно десетак, петнаест дана када сам постављен за команданта локалне територијалне одбране. До тада нисам имао пиштољ, имао сам полуаутоматску пушку. Што се тиче радних активности, да, радио сам све оно што ми је речено. Не искључујем могућност, значи из пиштоља нисам могао пуцати, јер пиштољ нисам имао, имао сам од оружја полуаутоматску пушку. Значи, то није тачно. Што се тиче радних активности, оно што је мени речено да урадим, ја сам отишао, пренео и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај човек прича о 11.10., каже и да сте се чак Ви тада представили да сте командант ТО.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно нетачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Кувејић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Кувеждић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је саслушан 12. септембра 2007. године и такође каже да сте му Ви наредили да стави белу траку и да сте му наређивали да ради.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јосип Кувеждић је електротехничар исто као и Милан Радојчић, значи моја маленкост. Јосип Кувеждић и ја смо у добрим, чак другарским односима сво време, па и за време тог несрећног периода и није било никакво наређење, сви су људи тада у селу радили да би село као село опстало. И с обзиром да је електротехничар, чуди ме да није рекао да смо заједно оспособили струју за водовод, то није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова бела трака?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, онда сам наредио и мом тати да носи белу траку. Знате зашто? Јер беле траке нису носили само Хрвати овде или на еполети, носили смо и ми. Бела трака је знак да смо савезници и ако се ишло ван места, да онај ко долази, он неће имати белу траку. Када је неко носио белу траку, значи да је савезник, да није противник и да је ту домаћи. То је значило белу траку. Ја сам те исте беле траке видео и у Товарнику и то је било уобичајено за време рата, некакав знак препознавања, поштована судијнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, где сте Ви то носили ту белу траку, хоћете да ми опишете на ком делу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Бела трака се носила или око руке, или ко је имао униформу СМБ, носио је овде на еполети, јер један део локалних Хрвата су такође носили униформе ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви носили ову белу траку?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када сам излазио ван места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте излазили ван места?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где Вам је стајала?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако се добро сећам после седамнаест година, онда је могла ту или овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови остали Срби мештани Ловаса, да ли су носили беле траке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Један део је носио ради оних људи који нас не познају између себе, ради добровољаца и највећег дела припадника ЈНА који су дошли са стране, значи, то је у једном моменту било између 200 и 300 и 400 људи који нису Ловашчани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Хрвати носили беле траке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, малочас сам рекао да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то значи, кажете, ради оних људи који нас не познају, ношење тих белих трака.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Припадност једној територији, савезници, нису противници, најкраће речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не разумем, сви носили беле траке, хоћете мало то да појасните.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, да, ако неко долази из Товарника или из Шида, није имао ту белу траку. Рецимо, тих првих, тих првих осам,

десет дана, врло често се долазило, дешавало да се војним возилима, да ли су долазили официри са стране или је патролирала војна полиција и ишла кроз село, они то нису имали и знали смо да су са стране. Ето, то је неко објашњење које Вам ја могу сада дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Емануел Филић 12. септембра 2007. године тврди да је био затворен у задрузи од првог дана. Каже, «саслушавали ме Милан Радојчић, Божа Девчић, Милан Тепавац, ту је било још затворених људи» и каже да су многи људи ту који су били затворени, неки су пуштани, а једно дванаест њих је преведено у затвор у Месној заједници и ти људи су убијени касније?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тога не сећам, међутим, даћу Вам једно објашњење. Сваки разговор зашто, вероватно они знају зашто, због некакве мржње, с обзиром на број погинулих, сваки разговор између нас и Хрвата са којима смо били до рата у добрим односима, се сада тумачи као саслушање. Ево првих осам дана иначе нисам никога саслушавао. Чика Милан Тепавац и чика Божо Девчић су могли да разговарају исто као и ја са људима и да дају неки упут, а саслушавање не. Конкретно што се тиче Емануела Филића, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Милан Цоњар, саслушан 13. септембра 2007. године тврди да сте правили неке спискове да се иде на Вуковар. То се дешавало после минског поља, да се чак Љубан успротивио и рекао да ти људи морају да остану да раде.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете поновити молим Вас питање, нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Цоњар сведок, саслушан је и он каже да сте Ви говорили да ћете их обући, да ће ићи на Вуковар, да је прављен списак неких тих људи који ће ићи на Вуковар, све се то дешава после оног фамозног минског поља и да се.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Значи, ван овог периода за који ме терети оптужница, да ли је тако, о томе разговарамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, оптужница Вас терети и за октобар и за новембар, није то ништа ван периода.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, у том периоду ратних дејстава, овај, за спискове никакве не сећам се и не знам да сам правио, поготово за одлазак на Вуковар, јер Вуковар је, знате и сами каква је то, односно чули сте, опростите, чули сте каква је то операција била, да би једно мало место као што је Ловас нешто помогло или одмогло ако не оде десет или петнаест људи, то је апсолутно неистина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пеулић тврди да сте им давали радне налоге. Да ли је то тачно да сте хрватском становништву давали радне налоге или је то било да сте давали радне налоге и српском и хрватском становништву?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, свако јутро се долазило на тај распоред, где је вероватно и тај човек долазио, долазио сам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви били тај који је давао радне налоге или?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, ако сам добио конкретно задужење, онда сам одрадио посао онај који нисам могао сам, логично ако се радило о струји да је Јосип Кувеждић или још неколико локалних Хрвата да смо ишли заједно да то урадимо. Ето то на такав начин могу једино да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је постојао ту неко ко је Хрватима давао радне налоге? Читали сте у оптужници тужилац чак тужи за неки принудни рад и да је хрватско становништво присиљавано да принудно ради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Радили су сви, а не само хрватско становништво и никаквог «принудног рада» није било, јер ја сам рекао да је руководство локалног предузећа желело што пре да оспособи рад предузећа да би народ могао у тим тешким временима, временима рада да преживи, физички да опстане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марија Ђаковић саслушана 21. септембра тврди да сте Ви у тој згради милиције где је она иначе обављала неке послове, најпре је кувала кафу и шта ја знам, после тога куцала, тврди да сте присуствовали састанцима који су се ту одржавали са челницима војске?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У том периоду не, не, апсолутно не, тога бих се сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та жена у једној реченици чак за Вас каже – «у стању је био свашта да уради».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете ми појаснити, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, ја Вас питам, зашто је она то, да ли сте Ви можда били у неком сукобу са њом или зашто је рекла то тако – «у стању је био свашта да уради», као овако је био фини, али у стању је био свашта да уради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, сви смо ми, поштована судијнице, у стању да урадимо све када нам је живот угрожен. Ја поново истичем и молим Вас, имајте у виду, рат је био. Ја електротехничар до тада који је са 30 година имао своју породицу, кућу, улазим у рат, у вихор рата и збуњен сам, уплашен и бојим се за свој живот и своје породице. За супругу нисам знао да ли ће остати жива, двоје деце од осам и пет година, отац није био добар. Логично је да се бојим. Шта значи то «свашта је могао да уради». Па, и дотична дама је могла свашта да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милко Кесер исто 21. септембра саслушан у истрази каже да је «Милан Радојчић давао налоге за рад».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Милко Кесер ми је добар комшија, заједно обрађивали земљу и не налоге, не налоге, позвао сам га и када сам га видео, рекао му, ако се добро сећам, јер и ја сам то прочитао што Ви

мене сада питате, и ја се тога не сећам, али могу рећи, ако јесам, то је да би тог човека заштитио и то је оно због чега сам у једном периоду имао проблема са људима који нису мислили исто као и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте га позвали и шта?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Неке радове да ради, он је чак рекао да сам му рекао, погледајте, да му не треба секира, да ли је тако и да треба да ради нешто у вези производње хлеба или поделе хлеба. То је оно што сам прочитао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разноси хлеб?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, може бити, али кажем, верујте, ја се тога не сећам тог детаља. Ја имам једну молбу. Да ли може пауза једна, с обзиром да разговарамо о изузетно тешким темама и ради се о мојој судбини, једно десет, петнаест минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када год осетите потребу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала Вам најлепше. Хоћу искључити ово.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 42 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Смањите да би се чуло. Господине Радојчићу, овде један оптужени Миодраг Димитријевић саслушан у

истрази, он је у то време био на просторима Ловаса, он тврди да је дошао 14. октобра 1991. године и каже «када сам дошао, затекао сам организовану војно-територијалну структуру, Љубан је био командант, Девчић задужен за СУП, а за ТО Милан Радојчић».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Господин Димитријевић ми није познат из тог периода. Први официр кога сам ја упознао и који је мени остао у сећању, то је пуковник Марко Ковач. Господина Димитријевића, тј. потпуковника Димитријевића и његове официре заиста не познам и покушавао сам да се сетим. Заиста не могу да се сетим да сам у било којој ситуацији видео. Што се тиче те организације како је он навео, ту моје учешће је било као и свих осталих Срба који су били нераспоређени. Ми тада неког цивилног команданта имали нисмо, колико ја знам. А што се тиче самог рада полиције, у то нисам упућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви овде у оптужници, видели сте које Вам се конкретно радње стављају на терет, за неког Антона Кризманића, да сте га шутнули ногом, да ли је то истина?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тога заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ударио ногом у леђа?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тога заиста не сећам. Знате шта, у том периоду, да појасним, јер је сувопарно ово, не сећам се, заиста се не сећам. У тих првих осам дана, не може нико од нас рећи да се љубио и грлио са Хрватима. Ако је нека реч и речена, није то био позив на саслушање, него једноставно и ми смо се, тј. ја сам се плашио и ако сам неком нешто и рекао, то је било чисто да не би дошао у немилост ових других, јер никада човек није био сам, па да би могао том свом комшији, познанику, другару, са којим је ишао у основну школу да каже, еј, ти, ово или оно. Једноставно, то су биле две супротстављене стране, четници, усташе, Срби и Хрвати. Ја сам се трудио максимално као човек да будем коректан, колико се може бити коректан у време рата и националног сукоба. За Антона Кризманића заиста се не сећам, не њега, него било кога да сам ударио или да сам применио физичку силу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек је саслушан у истрази 21. септембра 2007. године пред овим судом и он тврди, «Милан Радојчић ме шутнуо ногом у леђа и то се дешавало у задрузи, чим сам дошао да се пријавим» и каже, а потом је био затворен три дана.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То ми није познато, а ако буде овде у својству сведока, ја ћу бити слободан да Вас замолим за суочење са дотичним господином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Ђуру Антоловића, такође Вас тужилац тужи да сте били, да сте дозволили у Вашем присуству да тог човека физички злостављају. Да ли сте били присутни неком физичком злостављању Ђуре Антоловића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно не. Господин Антоловић, оно што сам успео прочитати у два, три наврата то наводи, за шта покушавам да га разумем, покушавам да га разумем ако је изгубио некога од родбине, сада се тачно не сећам, због чега та количина мржње, заиста не знам. Нисам, апсолутно нисам био присутан и није ми познато. Знам да је пре рата био поштован као мештанин и био је месни фотограф, а ако буде овде међу сведоцима, ја ћу замолити да се суочим са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он исто помиње ову неку ситуацију која се подудара са овим што прича Петроније, оптужени Петроније, да је приведен у станицу полиције где сте били Ви и Радојчић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам Радојчић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Девчић, извињавам се, да сте га испитивали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поново истичем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га је Девчић ударао неким пендрекром у доњу вилицу, а потом је вођен у подрум општине, па је поново довођен на испитивање и да сте му тада запретили да ћете да доведете Петронија. То је ово исто што је и Петроније Стевановић причао у својој одбрани.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, никада ја нисам присуствовао никаквом насиљу, физичком малтретирању, рекао сам ја, Петронија из Ловаса не знам. Уз сво поштовање његовог сећања, а што се тиче господина Антоловића и његовог сведочења и толиког малтретирања и да га је неко оставио у животу, за време рата, пазите, то мало бизарно делује. Сада говорим невезано за мене, што се тиче Ђуре Антоловића и насиља над њим, заиста не знам за то. Поштујем сведочење и одбрану господина Стевановића, али пазите, ја у томе учествовао нисам и Петронија, за њега чуо јесам, из Ловаса га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек исто тако наводи да је у Вашем присуству га Петроније два пута убоо ножем у леву натколеницу, а онда да је пребачен у подрум Месне заједнице, где су била ова нека лица Фрањо Панџо, браћа Павлић, Ђука Кризмановић. то су ова лица жртве наше из тачке II оптужнице.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, апсолутно не. Немам никакве везе с тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антун Лутровић који је саслушан замолним путем у Хрватској 21. новембра 2007. године, тврди да сте га Ви и Девчић испитивали, једно од питања је било, да ли је члан ХДЗ-а.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поново Вам истичем, Милан Девчић и ја никада заједно, изузимајући 10. октобар када смо заједно били у групи која је ишла кроз нашу улицу, ни на једном задатку нисмо били заједно, то што се тиче Милана Девчића. Шта је он човек радио, на који начин у станици милиције, то мени није познато. А што се тиче овога, ове изјаве господина Лутровића, сваког мештана је питано да ли сте били

члан ХДЗ-а, не само господина Лутровића. Мој однос са господином Лутровићем је био максимално коректан, јер је он човек који је добар мајстор у машинској струци и мислим чак да, прочитао јесам, али сада покушавам да кажем крајње искрено, да нешто је радио у згради милиције и не само у згради милиције, и да је после, говорим сада ван овог периода за шта ме терети оптужница, да је одржавао, да ли топлотне подстанице, да ли остале мајсторске послове који су требали и у управној згради локалног предузећа, и у задрузи и у згради милиције. Не сећам се, а ово питање, логично је то питање да ли сте члан ХДЗ-а, јер из ХДЗ-а се овај родила хрватска војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди, после је био одведен, да је његову кућу, да су доле у подрум, да је бачена бомба?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за тако нешто чули?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки Петар Вулета сведок исто замолним путем саслушан тврди за Вас да сте били командант територијалне одбране, да сте наредили, каже «наредио је да носимо беле траке, да чистимо школу».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Петар Вулета је комшија, педесетак метара ниже породичне куће у Ловасу, моје породице и наш однос је био до рата максимално коректан. Ја се овога што ме Ви питате не сећам, јер он је један од многих Хрвата у Ловасу, којих је остало у селу после првог дана. хиљаду, хиљаду и нешто. Што се тиче радних задатака, оно што сам ја добио радни задатак за тај дан, ако сам урадио, урадио сам. Што се тиче траке беле, то сам рекао и не само ја, свако ко је учествовао у ослобађању Ловаса, вероватно је рекао, ставите белу траку као знак распознавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно сте упознати са исказом овог сведока Љубодрага Јелића. Ја ћу да Вам цитирам делове овог његовог исказа, шта је он ту све рекао, па је он између осталог причао да сте Ви били командант ТО, да је за све морало Вама да се обрати, тамо у задружном кругу, тврди да Вам је канцеларија била лево од кухиње, да сте ту Ви и остали одлучивали о затварању људи, да сте у почетку Ви били први који сте затворили људе. Када су људи доведени говорио «одведи и затвори», то се односи на нека два брата, да је тај затвор био у канцеларијама горе на спрату и да су та два брата затворена због пуцања и каже да је затворено још људи и каже, «први који су били привођени и саслушавани су били по наређењу Радојчића». Каже, после је формиран тај затвор у подруму, тврди да је тај затвор био ограђен жицом. Каже да је после тога Ваша канцеларија била у Месној заједници и он тако се изражава, каже, «територијална одбрана је била тамо где је био Милан Радојчић. Милан Радојчић и још пар људи вукли су све конце у Ловасу». Па онда оно што је најкарактеристичније

у његовом исказу тврди да сте учествовали у прављењу неког списка за ликвидацију, да је прављен тај списак, да сте то Ви били, учествовали у прављењу списка, Ви, Љубан, Божа Девчић и да сте једном приликом чак питали сведока Љубодрага Јелића ко би могао да одради тај посао, мислило се на ливидацију. Он је ћутао и каже да је касније сазнао да је то одрадио Ступар са својом групом. Људи су одвежени са троје кола, каже, а после су они формирали комисију, да су то ти људи који су били затворени у Месној заједници, ти су људи изведени, а после тога је након што су ти људи ликвидирани, оформљена комисија за сахрану.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је у најмању руку страшно што сте Ви сада прочитали шта се дешавало. Зашто Љубодраг Јелић толико количину неистине износи на мој рачун, није ми јасно. Прочитали сте све, па видите да је са мојим родитељима био у добрим односима, а ја нисам добар. Зашто то, исто ми није јасно. Све што је рекао је апсолутна неистина или гнусна лаж, нажалост људи су платили својим животима. Инсистирају на суочењу са господином Јелићем и онда ћете добити праве одговор. Мој одговор је да је Љубодраг Јелић максимално обмануо суд и Тужилаштво са својом изјавом, што ћу ја покушати да докажем у суочењу са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази рекли да га знате и да сте у коректним односима, па ме зато занима, који је био његов разлог да Вас терети?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Зато што ја себе сматрам једним нормалним човеком и настојао сам некакве мостове сарадње, колико год је могуће, ја као појединац у тих првих осам дана међу људима ако сам могао да их успоставим. Љубодраг Јелић мени као човек ништа посебно није значио, мувао се тамо, које је задатке имао, на који начин, шта, како, ја бих Вас слагао када би Вам сада рекао контра њега, јесте, био је шеф затвора, ово, оно, јер не знам, а не желим рећи неистину. Не знам, не сећам се. Моје је било, пар реченица само да појасним, када се прича о том фамозном затвору, ако сам кроз тај мали ходник од пар метара прошао до месне канцеларије до Ђуре, да видим да ли имам неки задатак за мене и склањао сам се одатле. Ту приступа нико није имао, а поготово не ја и обични локални Срби, односно ја говорим само у своје име. Која је улога била Љубодрага Јелића, мислим да ће се овде установити, стварно овога Љубодрага Јелића. Ето толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде смо чули од оптуженог Александра Николајидиса и оптуженог Петронија Стевановића да је он био задужен за тај затвор у подруму Месне заједнице.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могуће, ја не могу рећи да сам га, да то знам, могуће јер јако, јако много података износи за које сам ја први пут

чуо када сам читао његову изјаву, односно да будем искрен, не сећам се. Ето толико о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушан је у истрази и сведок Никола Вуковић, 04. септембра 2007. године, иначе један од добровољаца, тврди да сте Ви били командант ТО и да су се они добровољци, каже, «њему смо се обратили када смо стигли у команду места у центру као и Љубану», да су се Вама обратили они када стижу ту. И он каже, «добровољцима из Добановаца давао наређења Зоран Обреновић звани «Аждаја», а он је наредбе добијао од Љубана и од Радојчића» и између осталог тврди да су тај Борислав Михајловић, звани «Бата», овај Зоран Обреновић звани «Аждаја», да су саслушавали Хрвате, да је било малтретирања у згради поред СУП-а и оно исто што тврди, каже, «пре одласка у акцију минско поље, Радојчић је тражио добровољце који ће да иду у пратњи Хрвата, јер Хрвати знају где су стационирана та минска поља».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно нетачно, апсолутно нетачно. Ја никакве налоге нисам био у ситуацији да издајем. 18.-ог ујутру неки официр, шта је био по чину, не знам, је између осталих који су већ били окупљени зовнуо и мене да идем са њима у бадњару, у рејон бадњаре, тако је израз, да тај део прегледамо, да ли има зенги, односно хрватске војске. То је једино што сам ја могао, а ја никакав ауторитет као и појединац нисам имао над добровољцима, ја сам у претходним сат и по, два, у два, три наврата се осврнуо, што се тиче односа добровољаца према мени и мој однос према њима. Ја сам, да Вам будем искрен, поштована судијнице, можда то не делује довољно за једног мушкарца, ја сам се тих људи плашио и плашио сам се за свој живот. Уз, морам да напоменем, уз часне изузетке, поготово тих првих осам дана када је у Ловасу владао општи хаос. Значи ово што је изјавио тај дотични господин је апсолутно нетачно, не њему, него никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви њега знате уопште из тог периода?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, није ми познато, не значи ми његово име и презиме ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, ти добровољци, под чијом су ингеренцијом они били, коме су они припадали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сви смо били под командом војске. Ја сам између осталог рекао и Ви сте ми у претходном периоду поставили питање, сем оних који нису били у оквиру или у саставу милиције, сви смо упућени из Шида као ТО Вуковар и до формирања локалне територијалне одбране Ловаса, сви смо били ТО Вуковар, а војна команда места Ловас је била та која је упућивала налоге свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо када се налазе у Ловасу, коме они припадају, ко је за њих надлежан, ко њима издаје неке налоге?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То мени као појединцу није познато, али једини ко је њима могао дати налог то је, ја претпостављам, само

војска, јер је била војна управа у Ловасу, одмах по доласку војске, војна управа. Значи, све оно што се радило, радило се под командом или са знањем војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, овде Милан Девчић је износио своју одбрану па је рекао да добровољци припадају територијалној одбрани?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то сам и ја рекао малочас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Припадају?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судијнице, рекао сам следеће, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли припадају тој локалној територијалној одбрани, зато сам хтела да разјаснимо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не, један део добровољаца после овога трагичног и страшног догађаја 18.-ог је отишао из Ловаса, отишао из Ловаса, долази Крагујевачка јединица, који ред величине, да ли батаљон или бригада, то мени није познато, на челу са пуковником Ковачем који тада формира локалну територијалну одбрану или територијалну одбрану места Ловас и поставља мене за команданта ТО. Када сам постављен после тих трагичних догађаја, никада у саставу ТО, локалног ТО под командом војне управе, господина Ковача, нису били добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у списима током истраге постоје неке потврде да се добровољцима издаје потврда, рецимо, којом се потврђује да је Димитријевић Јован, рођен тада и тада, да не цитирамо све, са станом у Добановцима, био припадник ТО Ловас и то као добровољац, територијалац, који је учествовао у ослобађању села у ратним операцијама и то од дана 10.10.1991. до 18.10.1991., те од 11.12. до 04.01. и овде сличан текст, па потврде постоје за Вукосављевић Миодрага, за Јеремић Горана, за Марјановић Милорада, Балтић Миодрага и тако даље и тако даље. Можете ли да погледате ове потврде и да ставимо на документ камеру, па ми реците, да ли сте Ви то потписивали, такве потврде?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је мој потпис?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мој потпис је ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Рекох, да ли је мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само погледајте, па ћете се изјаснити да ли сте Ви те потврде такве потписивали. Постоји неки печат ту. Режија, укључите документ камеру.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли могу помоћи, поштована судијнице, могу ли помоћи, да погледам лично и одмах ћу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И лично погледате, него сам мислила да се стави на документ камеру због свих осталих, а Ви узмите, можете у руку да узмете и да погледате, има их више.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево остали су већ вероватно адвокати и оптужени упознати. Узмите у руке и прелистајте све ове, реците ми, да ли сте Ви то потписивали? Све су исте потврде, отприлике.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, то је мој потпис на потврдама и не спорим да сам ја то потписао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, без коментара, доста, без коментара било с које стране. Наставите, господине Радојчићу. Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не спорим, јесте, то је мој потпис и ја јесам потписао те потврде, потписао сам те потврде, јер сам у то време, јануар је горе датум издавања потврде. Те потврде ко год је дошао, ја и сугерисао нам је тако, издавали смо нашим људима. Зашто? Ради остварења личног дохотка, ради правдања радног стажа, ради лакше могућности запошљавања, евентуално сутра некакав борачки стаж и то су искључиво били моји мотиви због чега сам тим људима, где је највећи део њих, односно већину нисам ни познавао, издавао потврде. Ако је дошао неко од мојих тада, ја са функције команданта локалног ТО и рекао, ја знам овога човека, добар је човек, дај, ова ће му потврда помоћи у хуманитарне сврхе да оствари право на дечији додатак, да се лакше запосли јер је био на ратишту, има учешћа на ратишту, то су били мотиви због којих сам ја потписао те потврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви овде, постоји, садржина ове потврде је да су ови људи, припадници ТО Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то Ви хоћете да кажете да сте сачињавали потврде са неистинитом садржином?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У том делу, да, чисто да бих помогао тим људима, јер ја нисам могао рећи ни да ни не, јер ја највећи део људи који су на потврдама, ни не познајем. Али ако је дошао неко од мојих локалних Срба, ако је Ђуро Продановић који познаје или неко други, трећи, пети, рекао Милане, ја знам овог човека, јесте био је ту, дај, потпиши му потврду, потписао сам врло радо, јер сам сматрао да радим нешто што ће том човеку помоћи. Значи, моји су разлози и мотиви не неистина, него искључиво људски били, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ово затварање становништва у ноћи између 17. и 18. октобра, што је исто предмет оптужнице и што се и Вама ставља на терет, та присуства састанцима, договори и тако даље, да ли Ви знате, Ви сте рекли нисте присуствовали састанцима, да ли знате, везано за те затворене људе, да ли сте Ви били у том простору нешто улазили, излазили, у ноћи између 17.-ог, 18.-ог и уопште, каква су Ваша сазнања везано за то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, нисам ни знао за та, за то окупљање људи 17./18., то сам после чуо уз неке другарске приче. Заиста нисам за то знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то чули у тој другарској причи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, једноставно, због те учестале ноћне пуцњаве, паљбе, пуцања на војску која је била на ободима села, да је онда предузета превентивна мера да се један број људи привремено доведе у тај простор да би се видело да ли сутрадан ће бити, да ли ту ноћ ће бити исто пуцњаве. То је оно што сам чуо из, назовимо, треће руке, а за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У пролазу када смо разговарали после тих трагичних догађаја, кажем, онда сам чуо шта је био прави разлог и мотив тог притварања. Не никако мучење тих људи, него да једноставно један број људи се изолује и да се види да ли ће следећу ноћ поново бити отворана ватра, односно пушчана паљба на припаднике ЈНА, односно оне који су чували ободу села. Ето то је оно што сам ја чуо. Прошло је јако пуно времена, ја се не сећам од кога сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овај сведок Иван Мујић који је овде у суду у истрази 12. септембра 2007. године давао исказ, тврди да сте Ви 17.10.1991. године увече улазили и излазили из дворишта задруге у време када су они ту били затворени?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутна лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је један од њих.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутна лаж, није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у истрази неког Дарка Пољака, рекли сте, «не могу да се сетим ко га је тукао». Да ли се сећате сада?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Моје присуство може евентуално бити код или уласка или изласка да сам тог момка видео, а да сам присуствовао било каквом испитивању и ислеђивању или било чега, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где присуство уласка и изласка, где?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако се, мада се и не сећам, може бити једино у полицијској станици, ако сам ушао да пијем воде, у стражарење или ако сам излазио, па да сам га видео у некаквом мимоходу, у пролазу, а моје присуство не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте о неким списковима за исељавање Хрвата. Да ли се сећате нечега таквог, у истрази сте причали истражном судији, да су прављени спискови, да сте и Ви у томе учествовали и да су ти људи хтели да иду?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Спискови да, али ти спискови су рађени крајем X и почетком XI месеца, чега се ја сећам, о томе могу да причам, али за период за који ме терети Тужилаштво, не, не сећам се,

нити знам да су прављени било какви спискови. Мени лично није познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то што сте правили у XI месецу, те спискове?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Наишао је период када је хрватско локално становништво желело колективно да се исели и тада је Ђуро Продановић, с обзиром да је радио и до рата у општинским органима у Вуковару, напоменуо и дао примедбу да то неће бити добро за Србе што се тиче Уједињених Нација за локалне Србе и да ако већ људи желе да напусте село, с обзиром да је српска власт у Ловасу, да се онда сачини приоритет људи који ће отићи сада, а који неће отићи сада, него ће отићи касније, јер би јако ружна слика од стране Срба била послана у свет да се одједном из села исели хиљаду људи. То је ван овог периода за чега ме Тужилаштво терети, састављање спискова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, Вама се ставља и октобар и новембар, нисте разумели можда, у оптужници тужилац Вам ставља октобар, новембар 1991. године. Ви сте се везали за овај период од 10.-ог до минског поља, а он у оптужници ставља октобар, новембар 1991. године.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да разумете то, када говорите. Када сте у истрази износили одбрану приликом напада сте причали да је један био случајно убијен, а други био циљно убијен. На кога сте то мислили?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, видите, увек се циљно пуца у непријатеља који пуца у вас у рату. Када сам рекао циљно да је настрадао, вероватно тај господин Краљевић, покојни, код кога је у руци нађен пиштољ. То је објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то случајно био убијен?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то је што сам чуо да је, да су после у дворишту, да ли тај, следећи дан, нашли једног човека, не могу да се сетим презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази приликом испитивања сте рекли да је у овом подруму Месне заједнице, да су ту довођени неки опасни Хрвати. Да ли можете то мало да појасните?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то је оно што сам, да, опасни Хрвати, то је оно што сам ја чуо уз ту кафу и невезану причу, седећи у канцеларији где је чика Саво Клисурић радио и Ђуро, па сам питао шта се дешава, каже, ту наводно «доводе неке опасне Хрвате» и ту престаје наша комуникација, што мање знам, боље је за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се распитали Ви који су то људи ту који су довођени, неке Ваше комшије, пријатељи, мештани, да ли сте се Ви распитали, ко су ти људи, јер ипак тај подрум Месне заједнице и та

Месна канцеларија, није то тако далеко, бар према оној фотодокументацији у списима предмета?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тако је, тај подрум је испод те Месне канцеларије. Посебно се распитивао нисам, јер сам се плашио за свој живот и живот своје породице. Оно што, ако сам чуо нешто успут, то сам сада већ и заборавио, после седамнаест година, а да сам се посебно распитивао, нисам, јер сам се плашио тих људи, јер тих осам дана је било опште безакоње и општи хаос – свако је свакога могао и малтретирати и не дај Боже, ливидирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте причали у истрази «у згради милиције, тврдили сте у сутерену су повремено држани неки неподобни Хрвати».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, свака зграда милиције вероватно има и такав простор и било је сасвим уобичајено да, сада ћу рећи неко своје слободно виђење, ја то као јединка нисам знао да милиција у договору са војском покушава да на територији самог села заведе један ред и мир, колико је то било у њеној моћи. Ја ако сам се спустио у тај сутерен, онда је то било искључиво ако сам добио задатак да прегледамо те пумпе, а надовезујем се на причу господина не Лукетића, него овога господина што је рекао да сам га питао да ли је члан ХДЗ-а, Лутровића, пошто сам по основној струци електротехничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли, када сте одлазили ту доле у тај сутерен ради те пумпе и овога, да ли сте видели тако нешто?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли сам видео некога од притворених? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у овој тачки II оптужнице, је наведено да је током овог целокупног периода октобар, новембар, побијено 27 људи, да ли Ви те људе знате и да ли евентуално знате како су ти људи страдали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Како су страдали, не знам, а ми Ловашчани између себе углавном се сви познајемо добро или мање добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада од некога чули како су страдали, ако немате неких непосредних сазнања, за било кога од њих, на који начин је страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, ако сам тада чуо, после оволико година сам заборавио. Зашто? Зато што су ми се у животу догађаји смењивали из дана у дан, поготову у том периоду. Ја после тога сам четири године био у рату, Западна Славонија у два наврата, на Бихаћу сам био опкољен од муџахедина, где је један део бораца погинуо. Све је то утицало на мене као човека. 1997. године са породицом се пресељевам и родитељима у Нови Сад и започињем живот испочетка. Јако много догађаја се мени као човеку десило, од октобра или како кажете, од новембра 1991. године па до данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли чланови већа неких питања? Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја нисам, морам да признам, схватила Ваше објашњење везано за разлике у Вашим исказима у истрази и данас на претресу. Да ли је то зато што сте Ви сада накнадно сећање Вам некако се појавило, освежило или на основу тога што сте читали друге изјаве па сада више верујете тим другим људима него себи оно што сте причали? То ми није јасно.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете ми мало појаснити, молим Вас, нисам Вас разумео најбоље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не схватам Ваше објашњење у односу на разлике у изјавама, на претресу и у истрази пре годину дана. Ви кажете сада када сте прочитали, да ли то значи зато што сте прочитали ове друге исказе или сте се Ви сетили тога да је то сада другачије него што сте Ви причали у истрази, да сада не понављам те разлике што Вам је председник већа предочавала?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам основну нит поновио, говорим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Има конкретних разлика, неких.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, ја оно што сам рекао, остајем код тога. Када сам прочитао некакве извештаје, онда сам се на моменат можда нечега и сетио оно што нисам се могао сетити када сам давао изјаву пре годину дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, то је сада утицало да се Ви сетите боље?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не да се сетим боље, можда сам се пар детаља сетио, али када сам конкретно причао о неким личностима, о неким људима, оптуженима које ме је уважена председница питала, онда сам рекао да тада када сам говорио и сада када сам годину дана провео овде, размишљајући, логично је да човек дође до одређених сазнања и схватања која није у моменту када је био лишен слободе и доведен пред истражног судију, а пре тога провео у самици период. Ето, то је разлика једина, ако Вас задовољава то објашњење, ја другачије не умем да објасним.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И рекли сте, били сте збуњени. Да ли сте Више били збуњени у истрази или данас у судници, кажете, никада нисте били у суду, није Вам суђено, ништа, нисте имали никакав поступак кривични, ништа. Када сте то били збуњени, тада када сте дошли, па сте зато тако причали или сада, кажете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сада ми је неупоредиво лакше разговарати, него када сам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А у истрази је било?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, јер први пут у животу сам лишен слободе, у 48.-ој години живота стављене лисице, провео у самици и

доведен пред истражног судију и рекао сам оно што сам рекао. Да ли сам рекао добро, довољно добро, о том говори годину дана у притвору, али сам се трудио да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, у једном моменту сте рекли, на та испитивања нека, доводе добровољци неке Хрвате. Који су то добровољци, да ли можете да нам конкретно неке наведете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знам само добровољци, лично их нисам познавао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како сте разликовали да су добровољци?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нису били припадници ЈНА, нису били, једино су добровољци и евентуално ЈНА могли да доведу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А по чему су се разликовали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По чему су се разликовали?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, ако не знате лично ни једне ни друге, како сте их разликовали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, чуо сам из приче када сам разговарао са Ђуром, каже, овај, добровољци доводе некакве опасне Хрвате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На испитивање?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А господин Девчић управо каже супротно, пошто је он вршио та испитивања, он каже, уопште то не раде добровољци, него каже полицајци, па нам наводи овде имена, каже добровољци, ми немамо везе са њима, само каже то раде полицајци?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да Вам будем искрен, ја не знам да ли је испитивања вршио господин Девчић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, он каже да јесте, ја Вам сада предочавам да он каже да не доводе добровољци, него да доводе полицајци?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли су полицајци доводили у зграду полиције одређене особе, то не знам, ја Вам кажем за ову причу, овај, у тај притвор, односно у затвор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У задругу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не у задрузи, овде испод Месне канцеларије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Месне заједнице?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У једном моменту сте исто рекли, «ето неки мештани, када би се обраћали, ја нисам могао да им помогнем»: На кога сте то мислили, неки Хрвати, нешто се десило, па кажете, «ја им нисам могао помоћи»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Конкретно Вулета је био у кући породице Ходак, то је њихов зет и та породица је дошла код мојих родитеља и замолила ако је могуће да им помогнем, да изађу из Ловаса, да се одселе, да изађу из Ловаса и.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А за то, аха.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу да завршим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када сам дошао кући, онда су ми родитељи то пренели и каже, помози нашим комшијама, чика Марету. Рекох, схватите ја то нисам у могућности, ја немам та овлаштења, ја сам обичан војник као и сваки други, на то сам мислио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А коме би се обратили да им помогне?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могли су се само обратити ономе чија је била врховна власт, то је командант, војна команда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Хајде да се вратимо на овај напад. Којим улицама се Ви крећете у том нападу до центра села, које су то улице? Овде се помињу не знам ја сада, ја сам гледао тај план, сада не могу да се сетим тачно, али које су, има тамо нека Гајева, има Петра Прерадовића, којим улицама Ви прилазите центру града где се све те јединице вероватно сусрећу који иду с разних страна?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштовани судија, група коју је предводио Жељко Крњајић, а у којој смо били Милан Девчић и ја, зато што је то улица у којој су наше породичне куће, се зове улица Иве Лоле Рибара и идемо том улицом и у продужетку не сећам се како се зове улица, наставља се на улицу Иве Лоле Рибара, том улицом је ишла група у којој сам ја био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. Да ли је неко погинуо у том походу ка центру града, да ли сте присуствовали некој погибији, некој смрти?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, одговорио сам на то питање, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Нисте?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Видео јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Шта сте видели?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Видео јесам, оно што сам поштованој председници већа рекао, тело погинулог Краљевића и чуо јесам, говорим о нашем правцу, после да у дворишту је нађен леш једног локалног Хрвата, а којег, не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Овде се на страни 7., то сте видели када сте читали оптужницу, помиње смрт 21 лица управо при том нападу. Пошто, да Вам сада не набрајам то, Ви сте видели

тамо, да ли познајете Ви сва та лица која се набрајају у оптужници на страни 7., то сте читали, вероватно? Хоћете да Вас подсетим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, не морате ме подсетити, пазите, ако су Ловашчани, онда се највећег, онда највећи део тих људи познајем. Ако нису Ловашчани, онда их не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да ли сте Ви чули следећег дана да је погинуло толико људи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, следећег дана нисам, тек кроз пар дана у наредних недељу дана се чуло, шта ја знам, Месна заједница је организовала скупљање лешева и одношење, па којих лешева, ко је још погинуо, ето то је била тада, ако нисам имао задатак, па уз кафицу, цигару са Ђуром, па каже, погинуо је тај, тај и тај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, на пример, погинуо је, ајде сада да видимо Јосип Краљевић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Како?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Јосип Краљевић. Да ли знате ко је тај човек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За њега је рекао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштовани судија, Јосип Краљевић рекао сам да је на нашем правцу, да сам видео његово тело.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро. Да ли он има породицу у том тренутку ту у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим да да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Е сада, ти људи су иза тога сахрањени. Како су се одвијале те сахране, знате ли нешто о тим стварима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Учествовао у томе нисам, имам посредна сазнања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Каква су посредна сазнања, шта се десило са тим људима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пазите, то је могао једино да организује неко ко је имао могућности, мислим да је то Месна заједница организовала уз помоћ локалног предузећа и то ништа није било тајно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, а ове породице, да ли се појављују ту породице које желе да сахране на локалном гробљу своје драге сроднике који су погинули у том догађају, да ли се појављују таква нека?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не знам, верујте, то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Ви нисте ишли ни на једну сахрану?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Нисте, добро. Да ли сте сазнали да је погинуо неки од војника који је учествовао у нападу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За време саме акције, 10. октобра?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, сазнао сам да је погинуо један човек из Србије.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, да ли је то било близу Вас негде?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не. Ја не знам тачно да ли је то било у другој или у трећој улици од нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, не бих ја ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Ваших личних података, извињавам се, уважавам примедбу господина Крстића, да се прво обратим већу за дозволу да непосредно постављам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Ваших личних података које сте дали приликом првог саслушања, између осталог сте навели да сте служили војску пре ових догађања, наравно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: ЈНА:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте служили војник рок у бившој Југославији?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били у школи резервних официра?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у међувремену, до почетка ових ратних догађања, евентуално добили било какав чин?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У резервном саставу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, нисам ниједном позиван ни на какву војну вежбу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, били сте у Шиду и да сте се тамо пријавили и појавили у територијалној одбрани ради евентуалног ангажовања у неким даљњим војним операцијама. Да ли сте Ви за то добили позив или сте се по својој вољи одлучили да се пријавите ту где сте се пријавили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли само мало гласније.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Потрудићу се. Да ли на мене мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тужилац нешто пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Издао ме добар глас.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумео сам питање. Рат је, поштовани тужиоче, мобилизација, медији, штампа, сво време говоре нам да се сви војноспособни морају одазвати, да треба да се одазову на мобилизацију. Ја сам васпитаван у једној породици као патриота, човек који воли своју домовину. Даље, дошао сам са болесном супругом и двоје малодобне деце код тетке у избеглиштво и породица Ромић,

теткина породица је ми дала до знања да би био ред да се пријавим и пријавио сам се у ТО да сам становник општине Вуковар, ТО Вуковар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте се пријавили у ТО Вуковар тамо у Шиду, рекосте, ако се не варам?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, у канцеларију у Шиду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте добили нека ближа упутства где ћете бити, где ћете бити, где ћете бити евентуално упућени, у саставу које јединице?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, само ми је, тамо је исто владао, пуно људи у униформи, цивила, разноразна питања, и оно чега се ја сећам, аха, када сам рекао ко сам, шта сам, одакле сам, припрема се напад на Ловас и ићи ћеш обући униформу, а оружје ћеш задужити у команди у Товарнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је рекао да се припрема напад на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам. Јако много времена је прошло да бих се ја сетио ко је седео од тих људи у канцеларији и његово име и презиме, не сећам се заиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте непосредно пре тог напада на Ловас били у контакту са Вашим мештанима, Девчићем, Воркапићем и да не набрајам даље, да ли сте у међусобном разговору имали било какву информацију, где ћете бити упућени, у коју војну формацију и томе слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, Ви мени кажете да сам ја био у контактима са Девчићем и Воркапићем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте Ви рекли, ја нисам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Са Девчићем и Воркапићем када сам дошао у Товарник, логично је да се поздравим са својим мештанима, са којима сам одувек у добрим односима, тј. наше породице. Нема друге формације, него ми и тај број људи добровољаца, да се припрема напад на Ловас, а логично је да ми као Ловашчани због тога су ме и послали, идемо да ослободимо Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се не варам, рекли сте да Вам је пред сам напад неко од војних лица, команданата, између осталог рекао да вас у Ловасу чека око сто, стопедесет наоружаних, кога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Усташа, припадника хрватске војске и да је то разлог због чега ће ићи пуцање или како се каже, артиљеријска припрема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, вас иде око седамдесет, седамдесетпет?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Говорим Вам о мојој слободној процени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у било ком тренутку Ви или неко из Вашег окружења, помислили или Вам је неко рекао да је то несразмера у смислу напада и одбране?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно и ја сам се први јако плашио. И када смо разговарали између себе, између себе, Боро, ја, Перо, Ђуро, можда их и нема толико, можда их има и више, ја Вам говорим оно шта нам је тај неки, ја не знам ко је био тај човек, тај официр, рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте данас да вас је највећи део те одбране тих снага хрватских, није дочекао или сачекао, који сте већ термин употребили. А шта је са оним мањим делом?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Самим тим што је пуцано на нас, тај мањи део се повлачио и склонио се из села. То је неко моје виђење. Сада говоримо о мом правцу, а за друге не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте сутрадан и наредних дана након заузимања Ловаса, видели, утврдили да се у самом месту или у ближој околини налазе некаква утврђења која је та противна страна претходно била, у смислу фортификације сачинила, направила или томе слично, бункери, ровови, већ не знам ни ја шта у том смислу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могућност запречавања? Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, након не знам колико времена, када сам отишао до гробља, онда сам видео тамо ровове на том потезу. То је потез Ловас па преко поља, према Шиду, значи према Србији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико дана након тога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, можда десетак, петнаест дана, када сам први пут отишао на ту страну, петнаестак дана, рецимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте утврдили онда ко направи те ровове, да ли сте утврдили да је то противна страна урадила или неко други?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, они који су раније, пре мене, рекли су да, односно један ових људи када је завршена акција, рекли су да је било запречавања и да је било ровова на тој страни према Опатовцу, да је било, а на овом нашем правцу, ја нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, да ли је сутрадан, наредног дана по заузимању Ловаса, дошла још нека група добровољаца у Ловас? Наравно подразумевам под униформом и са наоружањем.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Видео лично нисам, али чуо јесам да је дошла још једна група добровољаца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Један од сведока је у току давања свог исказа у истрази, оштећени између осталог рекао да је дан, два након заузимања Ловаса, да сте му се Ви представили као командант ТО и да сте захтевали од њега да Вам преда кључеве неког возила, јер је то сада неопходно за потребе територијалне одбране. Реч је о оштећеном Ивану Мујићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно нетачно. Ја сам могао само да урадим нешто што ми је дат налог, а док возило дотичног је могло да се користи не за ТО, јер ТО локална није била формирана, него за потребе села Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да тих првих дана до времена када сте и формално постављени за команданта ТО, да сте били на располагању. Кома сте били на располагању и ко Вам је, да ли налоге или предлоге давао да извршите одређене послове, док сте били на располагању?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, био сам на располагању, наређења, налоге или да Вас цитирам, предлоге, једино је војска могла давати, други нико, војска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам конкретно. Ви сте навели неколико пута да сте извршили те, те и те послове, да их не понављам. Да ли Вам је неко то предложио да Ви то урадите, па сте Ви то добровољно урадили или Вам је неко наложио да те и те послове обавите?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сви Срби су били на располагању који нису били укључени у полицију и настојали су да живот који је у моменту 10.-ог прекинут, заживи. У Месној канцеларији Ђуро Продановић и чика Саво Клисурић су били ти који су се бринули о становништву и једним делом о потребама и од војске, ако је неко долазио, долазио је ту и рекао, треба за то, то, то и то, дајте одређен број људи и ко се у том моменту налазио ту или у близини или за кога су проценили да може да им помогне око смештаја, око одређених намирница, да покаже где се ово налази или оно, то је радио. Исто тако и локална предузећа, а што се тиче саме специфичности послова, ја сам рекао да је господину Деветаку поверено руковођење локалним предузећем са тимом, мешовитим тимом руководиоца и највећи део тих људи је и пре трагичних догађаја 1991. године руководио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све смо то чули, ја сам Вас конкретно питао, да ли је то што сте Ви обављали као посао, било по предлогу који сте Ви добровољно прихватили или је то било по нечијој и ако јесте, по чијој наредби?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По наредби војске, по наредби искључиво војске, све што смо радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете војске, можете ли то ближе конкретизовати, па чак и персонализовати?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не могу персонализовати, јер никога од официра нисам познавао. Први официр кога сам упознао то је господин Ковач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време тих првих десетак дана знали или посредно сазнали, чули или уопште нисте о евентуалном

постојању неких минских поља у или око Ловаса и ако јесте и ако их је било, ко је могао или ко је поставио та минска поља?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И пре трагичних догађаја, односно пре ловаске операције, када сам живео у Ловасу, причало се, говорим о августу и септембру, да су Хрвати поставили минско поље плашећи се војске на Репиште. То је један потез земљишта према месту Товарнику. А што се тиче у ових десетак дана, ишла је некаква прича, да треба да се постави неко минско поље да би се заштитила војска, односно јединице које врше стражу на ободима села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неку прецизнију информацију која локација или који део локације је минирао и ко је то минирао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се тога, верујте ми.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно, да ли сте знали да је минирана локација на којој је дошло до страдања ових људи, ако сте знали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте данас тог несретног дана 18.-ог да Вас је неко од војника, официра, ако сам добро разумео, уврстио у део састава који је ишао у извиђање, претрес терена према шуми Бадњара.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Официр, официр је био. Шта је био по чину, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се он непосредно, лично Вама обратио да идете у ту акцију или је евентуално била у питању нека група у којој сте Ви били, па вас је више мештана ишло у тај претрес?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим, ако се сећам добро, мислим да се обратио мени и са мном је ишао још један локални Србин, Мирко Рудић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је рекао, зашто треба Ви да идете са њима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми рекао, јер од првог дана војска је излазила ван места, од првог дана у преглед терена ван места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви знали зашто идете са војском, долази неки официр, иде у претрес терена, да ли Вам је рекао, да ли сте Ви знали зашто сте му Ви потребни у том претресу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, рекао је, објаснио је, ја сам то рекао поштованој председници, на неки начин зато што познајемо терен око свог села, око своје куће, познајемо тај терен и искључиво због тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте гледали ове касете једну или две у згради полиције, већ није битно. Да ли се можете сетити, односно да ли сте знали у оном тренутку, да ли сте препознавали некога од тих мештана кога сте видели на тим касетама и ако се сећате његовог понашања, речи или нешто слично томе, ако није спорно, да је реч о некаквим прославама победе ХДЗ-а и томе слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, ја него сви локални Срби.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ако дозволите, сугестивно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сугестивно питање.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Друго, питање које се не може проверити, касете не постоје у доказима које је приложио тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само се задржите на овоме, шта је било на касети, да не буде прослава ХДЗ-а, јер он то није поменуо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја то говорим, значи постоји сумња да је реч о томе, јер један број исказ и оптужених и сведока говори о томе, значи нисам нешто измислио, да ли је тачно или не, то је велико питање, али ја говорим из чињенице да је то у току поступка, више пута смо чули да је реч о томе, али није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека одговори оптужени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Покушава да уведе доказ који не постоји у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако може оптужени, нека објасни шта је било на касети, ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Једноставно сам то питао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се сада детаља не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекао је сам да је гледао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам, не спорим да сам један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас без коментара, без коментара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте пажљиво слушали његов исказ, тачно се зна на шта се мисли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево када је већ код овога, ја ћу да предочим његов исказ из истраге, « да смо дошли у посед касета», заменик тужιοца га пита, «мислим на Ваше лично сазнање или сазнање да су то неки други радили», а оптужени тврди «да смо дошли у посед касета, ја не, међутим, у два наврата говорим о том периоду који Вас интересује и јесам био позван и присуствовао, не ја, него сви ови које сте Ви спомињали, да се одгледају касете формирања ХДЗ-а у Богдановцима. То је оно место на коме је јако много страдало код Вуковара и не знам где још, где смо ми локални мештани препознали неколицину наших мештана». Ето да се не бисмо сада око тога расправали, да не буде да су то неке порно касете, као што добацују браниоци, реците ми, да ли су то, да ли је ово што сте изјавили истражном судији тачно, а ево сада Вас тужилац пита на те околности?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте, присуствовао сам гледању касета, како ја, тако и остали Срби и били смо позвани. Ако ме памћење добро служи, покојни Милорад Воркапић, наш први командир милиције позвао је локалне Србе, јер знате како, Срби као Срби, највећи део је био југословенски оријентисан до тих догађаја. Зашто нас је позвао да погледамо? «Дођите да видите, шта су вам ваше комшије усташе припремале, чисто људски дођите да видите».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада Вас ја питам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто имате оптужницу, да не бих читао имена свих страдалих за тих несретних дана, да ли се можете сетити, да сте видели на тој касети некога од ових који су страдали за ових неколико дана?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу се сетити, не могу се сетити, јако пуно времена је прошло, јако пуно времена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули за Дарка Павлића, Жељка Павлића, Алојза Кризманића, Ђуру Кризманића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Све ове које ћете набројати, ако су мештани Ловаса, ја их познам боље или добро или мало мање, слабије. Истичем поново, Ловашчани се између себе сви мање или више познају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам Вас господине Радојчићу, реците ми од ових што сам набројао и још за неке из оптужнице, да ли сте знали, да ли је ико од њих за то време био негде притваран, затваран, испитиван и томе слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам разумео питање, будите љубазни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од ових лица, сада сам Вам прочитао неколико, можемо и више из дела оптужнице, да ли Вам је познато да ли је неко од њих био притваран, затваран?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам конкретно видео никакво притварање, довођење, одвођење, ја сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам Вас конкретно за ова лица.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам за њих, не знам за њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим Вас да га питате, где су били смештени у Товарнику?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мени се обраћате?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Председнику већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, ја сам га то питала, рекао је у некој кући.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У некој згради, у некој кући.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна како су звали у жаргону они ту зграду?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У Товарнику?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, ту зграду у којој су били, да ли има неки назив који су они међусобно говорили, да ли су звали команда или тако нешто?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико су били дана у Товарнику?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете ми дозволити само да завршим? Ја сам само једну ноћ преноћио у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је он и рекао да је преноћио само једну ноћ.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, да ли је чуо, да ли је било неког нестрпљења међу њима када се крене у напад? Да ли му је то познато? Да ли је било неког реаговања, нешто, хоћемо да идемо или не знам?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Био је присутан страх, био је присутан страх, међутим, мобилизација је, рат је, ишли смо својој кући.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је неко рекао да се чека ЈНА па да се крене у напад, да ли је он то чуо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, није ми познато, не могу Вам одговорити на то питање, јер сам био један од тих бораца, ништа друго и тај организациони део мени, верујте, није познат.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Каже, рекао је оптужени да су поподне дошле две чете ЈНА са тенковима, 10.-ог, па ме интересује, колико је било тенкова, колико војника, отприлике, ЈНА, то поподне?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То сам изјавио данас или у истрази?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Данас, рекли сте, поподне, 10.-ог.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, 10.-ог поподне, ја сам у истрази рекао десет тенкова, а данас сам рекао неколико тенкова.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, колико?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И рекао сам две или три чете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Отприлике, колико је било?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то је између двеста и триста људи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А тенкова?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Број тенкова не могу рећи са сигурношћу, јер ја сам истражном судији рекао десет, после сам видео у изјавама да је то између три и чет, шест, не знам тачан број.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је преподне 10. октобра било неког привођења од било кога, преподне 10. октобра, значи пре уласка полиције, ове војске, да ли је Вама познато да је било неког привођења?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, није ми познато, јер акција је трајала на правцу где сам и ја учествовао, до неких пола четири, четири.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оптужени је рекао да је њега поставио Ковач за команданта ТО када је дошао. Ко је био пре њега и да ли је постојао, био командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се изјаснио да се не сећа.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, није ми познато, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је добио некакво писмено, неку писмену одлуку од Ковача?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Од пуковника Марка Ковача, нисам добио никакво писмено наређење. Рат је и тада је онај ко је највиши по чину, а пуковник Ковач је био командант команде места Ловас и његова је била прва и последња.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је тај официр говорио у Товарнику, да ли је ту био присутан Љубан Деветак и Мирко Јовић, да ли зна ко је Мирко Јовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала за Љубана Деветака и Товарник и изјаснио се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна Мирка Јовића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мирка Јовића, чуо сам за име и презиме, човека не познам. Љубан Деветак није био, колико ја знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато ко је постављао овога Воркапића, па онда Девчића за командира станице милиције?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, није ми познато. Постављење, дозволите да појасним, постављење Милорада Воркапића овај није се питало, јер то је човек који је од трећег месеца био у борбама, имао је ореол првог човека из једне изузетно поштене породице и једног храброг борца.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да је у Ловасу Љубан Деветак се обраћао грађанима, мештанима Ловаса са неким прогласом, да претходно су скупљени грађани на неки начин?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Читао сам из списка, али мени лично није познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добошар неки да је позивао грађане?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Кажите ми када.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тада када сте ушли 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да су мештани српске националности у Ловасу обавештени да ће бити гранатирање од стране ЈНА?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да су по уласку, њиховом доласку у центар Ловаса или како они кажу, ослобођење, пад Ловаса, да ли их је неко дочекао тамо са храном и пићем?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У центру?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико је мени познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не у центру, него ту када су дошли, мислим Ви сте рекли да сте се скупили у центру.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао следеће, у центру је била једна краћа пауза, предах.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли вас је неко дочекао са храном или било где у Ловасу, пићем?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико ја знам, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Неко је то говорио. Ова Марија Ђоковић да ли је добровољно радила тамо то што је радила?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То мени није познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је Љубан Деветак носио униформу за све ово време тамо у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Љубан Деветак, ја сам рекао, човек из једне поштене породице од ауторитета и поверено му је руковођење са мешовитим тимом локалног предузећа, мислим да није или да је имао униформу, то са сигурношћу не могу да тврдим, јер се не сећам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово што су били Воркапић, када је био Воркапић командир станице милиције.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Покојни Милорад Воркапић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, и касније Девчић, колико је било полицајаца у тој станици?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, не знам тачан број, ни њихову формацију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, ја бих сада замолио, ово је моје последње питање, сведок је рекао да је њега поставио Ковач за команданта ТО, е сада, ко је онда био када је Ковач дошао, када га је поставио за команданта ТО, ко је био командир полиције у том тренутку?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања, хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Пре него што сте отишли за Шид, каква је ситуација била у Ловасу, да ли је било припадника Збора народне гарде у селу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли отворено носили оружје, униформу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Униформу и оружје.

НАТАША КАНДИЋ: Колико?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја конкретно знам за четири, пет комшија који су били у униформи хрватске војске, односно зенги и носили су које оружје, не знам тачно. Знам да су ова двојица најближих комшија имали калашњикове или аутоматске пушке, а двојица, тројица су ушла у редове хрватске војске.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, колики је то број који је био, које сте Ви видели у униформама, са оружјем?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мислите у?

НАТАША КАНДИЋ: У Ловасу, у Ловасу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У ближем окружењу?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у Ловасу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тај податак Вам ја не могу дати, јер ја нисам становао у Ловасу.

НАТАША КАНДИЋ: Али сте рекли да сте из Вуковара дошли због, да сте се вратили у Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте, зато што је породица проценила да ће нам бити неупоредиво боље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, па Вас питам, какво је стање било, да ли има припадника Збора народне гарде у селу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, да. Колико је било у другим деловима села, пазите, ја када сам дошао у Ловас, у своју породичну кућу, врло мало сам се кретао. Моја је била релација до доктора Качара ради болесне ми супруге и ако сам са неколицином Срба разговарао о безбедносној ситуацији.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, опет Вас питам, да ли виђате, да ли има припадника Збора народне гарде тада у селу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли их Ви виђате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, виђам ове комшије.

НАТАША КАНДИЋ: Ових што кажете четворо, петоро?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тада се нисам кретао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то разлог зашто Ви одлазите из села?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам Вам рекао који је првенствени разлог и тај и што после случаја са мештанима Сотина.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ко још одлази из села осим Вас тада у то време и који је то датум?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да Вам будем искрен, то мени није познато ко одлази, а не могу се тачно сетити датума када сам ја тачно отишао из Ловаса. То је могло бити у IX месецу.

НАТАША КАНДИЋ: А не сећате се ко је још или да ли је још неко сем Вас отишао из Ловаса тада?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када сам дошао у Товарник, 08. октобра, онда када сам разговарао са својим комшијама, онда сам чуо чије су све породице отишле, говорим о Србима из Ловаса, а тада када сам одлазио, нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: И добро, шта сте сазнали, колико је породица отишло из Ловаса?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тога се сада не сећам, уз сво поштовање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да кажете, да ли је то био масован одлазак из села Срба или су то били неки појединачни случајеви?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу Вам одговорити на ово питање.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате? Када одлазите у Шиду у ту канцеларију ТО Вуковара?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У својој одбрани сам рекао да је то био 08. октобар 1991. године.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да тог дана када одлазите у канцеларију ТО у Вуковару, истог дана одлазите, упућени сте у Товарник?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам данас овде да Вам је речено да се спрема напад на Ловас. Е сада ја Вас питам да нам објасните, овај, да

ли сте Ви били изненађени, ко спрема, какав напад на Ловас, када је Вама речено за тих 150 усташа, да ли ту у Шиду или тамо у Товарнику, онај официр, када Ви први пут чујете за тако велико присуство ето усташа у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована заступнице оштећених, за присуство непријатељских формација чуо сам то вече када смо постројени и када смо кренули у ослобађање, не напад, него ослобађање јер идемо својим кућама.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте рекли да сте у канцеларији у Товарнику, да Вам је речено да идете у напад на Ловас.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У канцеларији.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У канцеларији ТО Вуковара у Шиду.

НАТАША КАНДИЋ: Да, тако је.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када сам дошао да се пријавим, јер сам са територије општине Вуковар, речено ми је, припрема се операција Ловас и иди тамо, ту ћеш задужити униформу.

НАТАША КАНДИЋ: Јер данас сте рекли, употребили сте реч «припрема се напад на Ловас», па Вас ја сада питам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто напад на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, рат је, мобилизација, ратно стање. Не знам да ли је ратно стање, али је рат, рат траје.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, како рат траје.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: С једне стране, а с друге стране, због чега су држане страже хрватске по Ловасу.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, зашто напад на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ја то нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, само ово што причате, неће се чути, па Ви се окрените ту, а гледајте у монитор, не морате да се окрећете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да. Рат је, мобилизација, напад на Ловас. Ако сам добро разумео Ваше питање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви питате, зашто напад на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам питао, јер сам се пријавио као војни обвезник, јер је ишао проглас да сви војни обвезници треба да се пријаве, каже, иди у Товарник, тамо се припрема напад на Ловас. Нема више.

НАТАША КАНДИЋ: Ко припрема напад на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам то, па војна команда, војска.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, али да су Вам рекли напад на Београд?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знате шта, ја сам рођен и васпитаван да будем поштен грађанин и патриота своје земље и као такав сам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, као поштен грађанин, да ли питате шта се догађа у том Ловасу када Ви идете на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, не могу питати, зато што је у тој једној канцеларији где сам ја био општа гужва. И само су ми завели име и презиме, где ми је привремено пребивалиште, рекао сам да је код блиских рођака и отишао сам, обукао униформу и отишао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли у тој канцеларији ТО Вуковар у Шиду виђате неког официра кога препознајете, припада неком вишем рангу, има неки виши чин, да ли препознајете некога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли у Товарнику, рекли сте нам да тог официра који Вам саопштава о томе да тамо има 150 усташа, не знате ко је. Али да ли је ту неки официр кога Ви препознајете, чујете његово име?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, не познајем ниједног официра. Како ћу препознати, први пут видим људе.

НАТАША КАНДИЋ: Па, неко заузима, има чин потпуковника, неко се ту показује, идентификује као главни, неко се обраћа, ко Вам каже?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам шта је био по чину официр који нам се обратио, није ми познато.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато име Душан, генерала Душана Лончара?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Познато ми је име генерала Душана Лончара, зато што је то био начелник штаба Војске Републике Српске Крајине чији сам ја био војник.

НАТАША КАНДИЋ: Али тада у вези са Товарником?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ловасом?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате га?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да се делите у групе и да долазите тамо у неке баште и да идете том Вашом улицом Иве Лоле Рибара и да сте сви говорили да људи треба да изнесу беле плахте или беле траке, како би територија била препозната да је претражена, да није више непријатељска. Сада ми реците, овај, Ви на који начин позивате људе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја на који начин позивам људе?

НАТАША КАНДИЋ: Ви сте рекли данас, сви позивамо људе да изнесу беле плахте или траке.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована заступнице, ја могу говорити само у своје име, с обзиром да сам био један од бораца у операцији ослобађања Ловаса или напада на Ловас. Код мојих комшија на тој страни, ишао сам том страном где је и породична кућа породице

Радојчић, значи моја, комшијама сам рекао «ставите некакву белу траку, јер ће се знати да сам ту прошао и да нема никога ко је непријатељски расположен».

НАТАША КАНДИЋ: Добро, којим комшијама сте рекли да ставе беле траке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, сада, хоћете да Вам набројим, али морам се сетити, сада сте ме затекли, то су ми биле комшије с леве и с десне стране, Кризманићи, Балићи, професор, односно наставник Љубас, ето то су најближе моје комшије, ако Вам то нешто значи.

НАТАША КАНДИЋ: И шта, уђете у двориште?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да. За време ратног стања, тј. за време рата, за време непосредног.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли ту у близини станује Краљевић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ко?

НАТАША КАНДИЋ: Краљевић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Који Краљевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Краљевић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не. Он станује, километар, километар и по.

НАТАША КАНДИЋ: А Острун да ли је у близини?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је у Вашој улици?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте улазили код њега?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Код њега? Па, ако сам улазио, ја Вам говорим сада да се добро сећам када сам ушао у првих десетак кућа, пуца се, ми под паљбом с једне и с друге стране, претрчавамо.

НАТАША КАНДИЋ: У кога се пуца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У кога се пуцало? Па, пуца се, рат је. Пуца се и на нас, јер пазите, метак са двесто метара погађа негде изнад мене, фијуче ми изнад главе и нормално да се плашим за свој живот. И пролазили смо том страном улице, вероватно јесам улазио и у кућу покојног Оструна, јер са те стране сам ишао, са те леве стране, јер на тој страни је и моја породична кућа.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви пуцате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуцам.

НАТАША КАНДИЋ: У ком правцу, у кога пуцате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуцам повремено када чујем да је према мени пуцано, да ли са оне стране или онамо, настојали смо да не пуцамо колико год је могуће где би могли или кроз прозор некога да убијемо или нешто, пуцамо једноставно, био је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли пуца неко из кућа?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То Вам не могу рећи, углавном ја, пуцало се јако много тих сати. Пуцамо ми, пуца се са леве стране, пуца се са десне стране, пуцано је на нас.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите некога у униформама Збора народне гарде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао да није видео.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли видите да неко пуца из дворишта?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Из дворишта на нас, тј. на мене?

НАТАША КАНДИЋ: Па, на Вас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На мене не могу да кажем нико није да би ја видео пуцање.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви видите да неко из Ваше групе пуца у двориште?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не могу рећи, не сећам се, не сећам се заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли позивате те људе из дворишта, Ваше комшије да се окупе, да дођу у центар?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Ваше комшије дошле у центар касније?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, колико је мени познато, не. Моје комшије ове које сам набројао, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко од Ваших комшија био затворен те прве вечери?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико се ја сећам, не, односно, да Вам будем искрен, ја сам рекао, ја сам после завршетка операције дошао у центар села, вратили се, остао је један мали џеп где нисмо били и мислим да је, није Жељко, мислим да је пре покојни Милорад ми је рекао, отиди тамо, пошто је тамо породична кућа Радмиловића, то је мој брат од рођене тетке. Отишао сам тамо, нисмо никога нашли, вратили се, дошла је војска са тенковима, отишао сам кући и упозорени смо да будемо на опрезу, јер је могуће да се деси контранапад хрватске војске.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И ту ноћ сам био у кући, био у дворишту, стражарио и плашио сам се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте још некога видели да је страдао, осим што сте видели тело Јосипа Краљевића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Када одлазите у центар, да ли је ту онда окупљање Девчића, Крњајића, да ли има ту некога од ових који су руководили, водили друге групе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Крњајића нисам видео, Крњајића нема после завршетка операције.

НАТАША КАНДИЋ: Кога има у селу, да ли видите Деветака, да ли видите некога? Са ким се састајете ту у центру села?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Са Илијом Радојчићем, са Крњајић Љубаном, Тепавац Драганом, Грковић Миланом, то су све локални Срби.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поставили сте ми питање и ја Вам набрајам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћете дозволити само да завршим, молим Вас. Набрајам нас локалне Србе који се окупљамо у центру. Када сам рекао центар, мислим или на двориште локалног предузећа или на Месну канцеларију и онда се каже, војска има у тим и тим улицама ће имати, шта ја знам, ће копати ров, дајте, ослободите, идите код тих људи, замолите да војска, једно оделење или један вод треба да уђе туда да се тим људима омогући смештај, да им се омогуће лежајеви и све што је потребно.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли им кажете да је страдао Јосип Краљевић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Коме, коме?

НАТАША КАНДИЋ: Па, виђате ту Крњајића, овај, Крњајића, тада у центру села, да ли кажете некоме, видели сте и кажете да је то један једини човек који је, неко кога познајете, страдао је, да ли некоме кажете то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, нема потребе да говорим, зато што је цела та Крњајићева група прошла туда и сви су видели тог човека.

НАТАША КАНДИЋ: Али ту су и други који нису прошли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Е то ја не знам, јер ја сам са овим мојима.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли неко други од њих каже још да је неко страдао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не знам, пуно ме питате.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не знате, ту се налазите у центру села, да ли Вам неко каже, да ли чујете да је још неко страдао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао, не знам, стварно мислим, господине Радојчићу, Ви не морате да одговорите, нисте дужни да одговорите на питања, разумете.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, разумем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што, не морате да дајете Ви тачне одговоре, нисте на квизу, Ви реците, знам, не знам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поштована судијнице, ја се трудим да будем максимално кооперативан и да испоштујем и представника, односно заступника оштећених, онолико колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам данас да сте сви у селу радили, зато што је било пуно посла, требало је довести неко стање у неки нормални ниво за живот. Да ли су радили, шта значи то да су радили сви, да ли су радили и Хрвати и Срби?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, радили су и Хрвати и Срби.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је обављања, не знам тамо, брање кукуруза у то време, да ли је тако, да ли је то био један од послова?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам наведете Србе који су ишли у брање кукуруза?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуно ме питате, али ћу Вам одговорити да је из мог дворишта ишао Србин и радио, а није био присилни рад, Илија Радојчић, покојни, мој отац је зарадио пензију као тракториста у ловаском предузећу и позван је одмах да ради ради потреба локалног предузећа и живота у самом селу и исто је носио траку, поготову када је излазио напоље из села.

НАТАША КАНДИЋ: Који је посао био Вашег оца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Радио је као тракториста, превоз пољопривредних производа на економију «Ловас», то је био један од послова.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је имао неку позицију, да ли је он значи водио друге на брање кукуруза?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мој покојни отац је био један од мноштва радника који су били потребни пољопривредном локалном предузећу, један од радника, ништа испод, ништа изнад.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било примера да су Хрвати радили у српским кућама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам за то, није ми то познато.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко радио у кући Вашег оца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Оног дана када Вас оптужница терети да сте 17.-ог поподне били на састанку са Девчићем, са потпуковником Димитријевићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има у пола три, водим рачуна ја о томе.

НАТАША КАНДИЋ: Да сте били на том састанку када је прављен тај договор око тог одласка на минско поље. Реците нам, где се Ви налазите 17.-ог поподне, пошто сте нам малопре рекли да Ви не знате ништа о томе, ја Вас питам само, где сте Ви били 17.-ог поподне?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За тај састанак не знам, а где сам био пре седамнаест година, односно 17.10. у поподневним часовима, уз сво поштовање Вас, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Знате, то је један онако датум који би свако памтио после тога се догађа нешто што је један ужасан злочин, па онда и рекли сте нам данас да сте Ви накнадно сазнали за овај догађај на

минском пољу, па Вас ја питам, молим Вас, реците нам, када сте то сазнали шта се догодило на минском пољу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам то већ рекао у својој одбрани, да, дозволите само, у првом делу излагања у својој одбрани ја сам рекао да у поподневним часовима када се вратила ова јединица или група која је ишла у обилазак и претрес, преглед бадњаре, када смо се вратили у центар села, тада сам чуо шта се десило.

НАТАША КАНДИЋ: А шта сте чули?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, молим Вас, дозволите судија, молим Вас, Ви нас опомињете да не читамо пажљиво предмете и остало, да не пратимо шта је рекао, госпођа Кандић поставља питања и тражи одговоре које је већ чула и то не пре неки дан, него данас и не 30. маја, просто мислим да заштитите мог брањеника од лаичког испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: На начин на који га штитите од наших мана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, све се изјашњавао, ја не могу баш да пратим сваки детаљ.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, дођите Ви као познати стручњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, немојте онда да се понављате даље са питањима, ако имате нешто ново.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, још реците ми, јесте рекли да не познајете потпуковника Димитријевића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи, да ли сте га видели пре.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Говорите о периоду 1991. године?

НАТАША КАНДИЋ: Када сте га први пут видели?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Миодрага Димитријевића? Миодрага Димитријевића први пут сам видео на шетњи у Централном затвору, у Бачванској улици.

НАТАША КАНДИЋ: Никада пре тога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Када први пут видите потпуковника Ковача?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуковника Марка Ковача видим дан, два, немојте ме држати за реч, два или три дана после 18.-ог који долази као командант Крагујевачке јединице.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вас је позвао на састанак?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Како сазнајете да сте именовани за команданта територијалне одбране?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сазнајем тако што је Месна заједница имала задатак да сакупи старије мештане Ловаса српске националности и неколицину лојалних Хрвата и нас млађе, постројио

нас је пуковник Марко Ковач и именовано мене за команданта локалног ТО.

НАТАША КАНДИЋ: Колико сте Ви тада имали година?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 32, 33 године.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто сте се одазвали на то када је, ако је позвао старије?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Рат је и пуковник Југословенске народне армије издаје наређење, не може се одбити.

НАТАША КАНДИЋ: Кажете, позвао је старије?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, ја сам рекао, сви они који нису били у полицији, то су старији мештани Срби Ловаса и неколицина нас млађих.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли од тада присуствујете састанцима на којима се налази пуковник Ковач, да ли учествујете на састанцима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, по потреби да, када је пуковник Ковач проценио да треба да присуствујем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на тим састанцима било неког извештаја о догађају на минском пољу, или о убијању људи у селу или о убијању током напада или слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато и не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли уопште знате да је некада неко направио неки извештај о томе, шта се догађало у селу и поднео неке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли нешто знате о одвођењу људи из села у Товарник, у Шид?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Уком периоду?

НАТАША КАНДИЋ: Па, у том периоду октобар, новембар или после тог минског поља или пре тога, да су одвођени из редова оних који су били затворени, притворени, да су неки од њих одвођени, да су предавани војној полицији, да ли знате нешто о томе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да је неко предаван полицији у Товарнику?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, да ли познајете Мату Сабљака?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако је мештанин Ловаса, знам га, али не могу сада да се сетим ко је то, лика не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада да не идемо даље, него да прекинемо, имамо суђење поподне.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

**Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 20 минута и
биће настављен**

**16. маја 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА